

Приключенията на едно сандалче

Детски роман

Румяна Капинчева

Скъсаното сандалче

Сандалчо се събуди треперещ от студ. Протегна ръце и разтърка очи. Беше зората на един есенен ден. Наоколо видя разхвърляни боклуци. Счупени слънчеви очила се въргаляха в прахта. Съдрани гащи напразно протягаха крачол. Продънена шайга хлопаше жално. Сандалчо махна от себе си една обелка от банан и се измъкна от боклуците. В далечината видя зелено дърво и се затътри към него. Внезапно нещо в тревата изшумоля. Обърна се и видя тлъста сива мишка. Тя го гледаше любопитно. Не беше виждала обувка да върви. Защото Сандалчо беше обувка - малко детско сандалче с четири каишки, една от които скъсана и едно кожено мече между тях, на което липсваше главата. Цветът на мечето беше зелен... не, не, беше жълт... не, беше сив. Впрочем, няма значение какъв беше. Та мишката го гледаше любопитно, защото не беше виждала такова сандалче. Приблужи до него и го ръфна. Сандалчо изохка. Изглежда вкуса му не се хареса на мишката, защото тя се обърна и се шмугна в тревата. Гризването обаче съвсем събуди Сандалчо и той ускори крачки към дървото. Скоро стигна до него. Дървото беше голямо и зелено. Зелено, а уж беше есен. Докато се чудеше над това, някой му извика „Ку-ку”. Той се обърна стреснато и видя една кубинка. Кубинката беше доста пооръфана. Един от шевовеите ѝ се беше разпрал. Езикът ѝ се плезеше на всички страни. Нямахме и помен от връзка.

- Ку-ку – повтори кубинката весело- ти откъде се довлече?
 - От там.- показва Сандалчо неопределено- А ти кой си?
 - Разрешете да Ви се представя! Аз съм Кубинко. Ха ха ха.
 - Защо се смееш?- попита учудено Сандалчо
 - Радвам ти се.- засмя се пак Кубинко - Отдавна не съм срещал жива обувка. А ми е скучно. Много ми е скучно. Ти пееш ли?
 - Какво?
 - Ти можеш ли да пееш? Защото аз много обичам песните. Гласът ми е малко, разбираш ли, нетрадиционен, но пея.
 - Не съм пробвал... да пея. Може и да мога, знам ли.
 - Aproпо, как ти беше името?
 - Сандалчо, казвам се Сандалчо.
 - О! – обиколи го Кубинко- Сандалчо значи. Е, отговаряш на името си. Обаче си скъсан.
 - И ти си скъсан.- ядосано каза Сандалчо.
- Я, тръгнал да му прави забележки, кютукът му с кютук!
- Не се сърди!- потупа го свойски Кубинко - Знам, че съм скъсан. И какво от това? Пея ли, пея.
- Той се наведе над ухото му и изшептя високо:
- Даже мога да рецитирам. Да ти кажа ли нещо?
 - Не, недей! – реши да охлади ентусиазмът му Сандалчо.
 - Е как недей, как недей! Не, ти не си чувал моето изкуство. Чуй малко! За какво да ти изрецитирам? А, за това дърво.

То цялото е в празнична премяна.

Каква зелена красота

се стеле от короната голяма

извайва сто процентна доброта.

- Сега ще ти изрецитирам нещо за сянката му – намигна Кубинко на Сандалчо

А сянката му е велика,

дебела колкото си щеш.

„Да легна ли отдолу?“ всеки пита.

Да се събудя искам свеж.

- Чух, че добре рецитираш. Стига толкова!- намръщи се Сандалчо и вдигна глава към короната - Не съм виждал такава гъста корона.

- Нали? И прави дебела сянка. Виж!- каза Кубинко и се излегна на тревата.

Сложи ръце под главата си и затвори очи. После отвори едното и каза:

- Екстра е за почивка. Лежиш си, дремеш си и от нищо не ти пука.

Сандалчо също легна до него.

- Ммм не е лошо - каза той - Лежиш си значи, дремеш си значи. Но аз трябва да вървя.

Сандалчо скочи и поотупа каишките си.

- Къде трябва да вървиш? – учудено попита Кубинко.

- Ами как да ти кажа. Не знам дали да ти кажа. Впрочем, няма да ти кажа!

- Каж ми! Сигурно е нещо важно. И аз ще мога да ти помогна.

- Как ще ми помогнеш? – полюбопитства Сандалчо.

- Виж колко съм голям!- каза Кубинко и изду мускули - И съм силен. И съм страшен!

Кубинко можеше още да говори за способностите си, но Сандалчо го прекъсна.

- Ще ти кажа, но няма да ми се смееш нали?

- Няма.

- И няма да задаваш тъпи въпроси, нали?

- Няма, няма!

- И няма да казваш, че това е измислица, нали?

- Няма, няма, няма!

- Добре. Когато бях там на боклука...

- Ти на боклука ли си бил?- учуди се Кубинко.

- Да, на боклука и ...

- Какъв беше този боклук?

- Боклук като боклук.

- Имаше ли интересни неща?

- Ти нали каза, че няма да ми задаваш тъпи въпроси?- ядоса се Сандалчо.

- Млъквам, млъквам! Слагам си райбер на устата.
Кубинко с жест заключи устата си.
- Та там сънувах сън.- промълви Сандалчо.
- О, ти сънуваш!- каза с уважение Кубинко.
- И в този сън не бях сам.
- А с кого беше?
- Бях...имах братче
- Наистина е било сън. – каза разочарован Кубинко.
- Досущ като мен.
- Ти си сънувал себе си! - мъдро каза Кубинко и се излегна на едната си ръка.
- Не, не бях аз. Не съм сънувал себе си. Поне така мисля... - разколебано каза Сандалчо.
- Сънувал си себе си ти казвам! Ние, обувките, сме сами на този свят.
- Ти откъде знаеш?
- Е, откъде откъде? Виж мен! Аз съм сам, ти си сам- какво още питаш? Брат ти не беше ли един такъв хубав? – завъртя пръсти Кубинко.
- Беше.
- Един такъв новичък.
- Беше.
- Един такъв нескъсан.
- Беше.
- Ти си бил, но на младини! – отсече Кубинко.
- Че аз не съм стар.- обиди се Сандалчо- Аз съм си още дете.
- Дете, дете - подигра го Кубинко- скъсано дете. Е, и на мечето ти му е скъсана главата.
- Все пак аз вярвам, че това беше моето братче. И аз трябва да го намеря.
- И ще изоставиш тази сянка. Виж наоколо няма друга такава – разпери ръце Кубинко.
- Налага се. – поогледа се Сандалчо.
- Наистина не му се изоставяше тази прекрасна сянка. Листата излъчваха такъв аромат, който го омайваше и сякаш му шепнеше „Остани, остани”. От корените сякаш излизаха възета. Те се виеха, виеха и го омотаваха целия. И възетата също шепнеха ”Остани, остани”. Лека дрямка налегна Сандалчо и той притвори очи.
- Не, няма да остана! – дойде на себе си Сандалчо и скочи. – Тръгвам, пък каквото ще да става. Може да не намеря брат, сестра или нещо такова, но поне ще видя какво става по белия свят!
- Да взема и аз да тръгна с теб.- почеса се по главата Кубинко - Ще те охранявам.
- От какво ще ме охраняваш?

- Знам ли. Все ще намеря нещо. Тръгваме ли?- весело каза Кубинко.
- Тръгваме.
- Дай тон за маршова песен!
- Моля?
- Ще попеем, драги мой, ще попеем.

И двамата запяха песничка:

*Ще тръгнем двама ние
по този път широк.
Какво ли тук се крие
е първият урок.*

*Да се научим можем
на мъдрости безброй.
И всичите ще сложим
във джоб прокъсан свой.*

Старият жабок

Сандалчо не знаеше добре думичките на тази песничка, но геройски я припяваше. Минаха през широко поле и стигнаха до голяма река. Всъщност това беше малко поточе, но за Сандалчо и Кубинко беше свръх, свръхголяма река. Те тръгнаха покрай брега за да намерят брод, но колкото и да обикаляха такъв нямаше. Най- после се умориха и седнаха на брега. Кубинко задъвка една тревичка.

- Да, – каза той- пътят ни свърши. Тук няма дори сянка, под която да се излегнеш.

- Може би ако слезем по надолу ще намерим брод – замисли се Сандалчо.

- Къде ти? Я да си стоим тук!

- Ти си много мързелива обувка! - ядоса се Сандалчо- Да не беше идвал с мен.

- Аз не съм мързелив,- обиди се Кубинко - просто си разсъждавам на глас.

Изведнъж те видяха, че скрит в тревата някой ги наблюдава. Кубинко сложи пръст на уста и крадешком се промъкна през тревата. Хвърли се като лъв напред и извика: „Хванах ли те!”

- Ква, ква- разнесе се изпод изплезения му език.

Кубинко пусна това което беше хванал отвратен и изненадан. Беше крастав стар жабок.

- Какво, какво е това? Жаба? Крастава жаба! – извика той отвратен.

- Бре, може да съм недотам красив, но не съм крастав. Скоро се преглеждах. Мога дори медицинско да ви дам. - обиди се жабокът.

- Защо ни шпионираше?- попита Кубинко.

- Той може да не ни е шпионирал. Може просто да ни е гледал.-
защити жабока Сандалчо.

- Шпионирах ви,- произнесе важно жабокът - аз съм агент 007.

- Какъв агент?

- 007! Интересно, нали? Името ми не е сложно. То е просто, лесно,
загадъчно. Скоро ще направят филм за мен. Даже серия от филми. Но
затова по късно.

- Ще направят, дръжки! – каза Кубинко – Така се правело то
филми, особено за несъществуващ агент 007.

- Ще направят ви казвам. Аз ще съм режисьор и ще изпълнявам
главната роля.- изпъчи се жабокът

- Добре, добре. И защо ни шпионира? Ние не сме ти врагове. –
възмути се Сандалчо.

- Знае ли ли човек? – каза жабокът и запя:

Аз агент съм 007.

Всеки знае ми вкуса.

Арсеналът ми е леден,

не познавам слабостта.

Аз агент съм, вижте вие.

Правя номера безброй.

Под кожухът ми се крие

пистолет и той е мой!

Ще отстрелям всяка шумка!

Ще отстрелям всяка твар!

Но сърцето думка, думка

на макар да го играя звяр.

- Разбрахте ли? И да знаете тази територия е наша. – каза жабокът -
Трябва зорко да я пазим.

- „Наша”? Че тук няма живо същество. - заоглежда се Кубинко.

- А как да няма? Ква, ква, ква, това ни е сигналът. - каза жабокът.

Сандалчо и Кубинко бяха заобиколени от хиляди най-различни
същества. Жаби квакаха, риби пляскаха с опашки, мишки цвърчаха,
буболечки хвърчаха.

- Това е моята армия. Огромна е. - каза жабокът като наложи на
главата си една каубойска шапка. – Отива ми, нали?

- Ние просто преминаваме през тази земя, – каза Кубинко- нямаме
намерение да я завземем или нещо друго, което си мислиш.

- Абе, за всеки случай, навлеци разни. Веднъж тук беше дошъл
един крокодил. Можете ли да си представите, цял крокодил! Та той беше
решил да се установи завинаги тук. Но ние не му позволихме. Квакахме му
цяла нощ и не му дадохме да заспи. Рибките разплискваха водата и му

пречеха да пие от нея. Комарите го хапеха всеотдайно, да, всеотдайно, защото кръвта му, пуу, не струваше.- намръщи се с погнуса жабокът.

- Ние искаме само да намерим брод за да преминем през реката - заобяснява Сандалчо.

- Да, брод, брод. – закима Кубинко.

- О,- поклати глава жабокът – тук брод няма.

- Да се връщаме тогава!- радостно плесна с ръце Кубинко и се обърна към Сандалчо.- Сянката под дървото беше прекрасна. Ще заживеем там. Ти ще ми готвиш, ще ме завиваш през нощта, ще ми пееш песнички.

- Но аз търся брат си!

- Остави тази работа! Той беше само в твоите сънища. В действителност едва ли имаш брат. Колко пъти ще ти кажа! Ние обувките сме сами.

- Аз ще продължа да търся брод- упорито каза Сандалчо- Все някъде ще може да се прекоси реката.

- Иии, да можех да скачам, - размечта се Кубинко - щях да те взема на гръб и да прескоча реката!

- Не вярвам да има скачащи обувки - тъжно каза Сандалчо.

- Защо да няма? Аз познавах една Маратонка. Много яко момиче. Бягаше, скачаше и какво ли не още. Та ако беше тук тази Маратонка щеше да ни преведе през реката.

Една мишка се приближи до Кубинко и седна в скута му.Тя му изцърка мило и любовно. Кубинко се намръщи и се опита да я изхвърли от себе си, но не успя. Мишката се беше хванала здраво за езика му и не откъсваше поглед от него.

- Тая какво така ме е зяпнала? – възмути се Кубинко.

- Тя те харесва! - изквака старият жабок.- Това рядко се случва, но да, вече се случи. Тя се е влюбила в теб. Направи нещо по въпроса.

- Какво да направя, че да я изхвърля? – попита отвратено Кубинко.

Мишката слезе от скута на Кубинко и се завъртя около него. Тя галеше с лапичка тока му. После погали езика му. После...

- Ох, гъделичкаш ме-засмя се без да иска Кубинко и погледна мишката. Стори му се не дотам отвратителна - Симпатично хлапе. Но не си за мен. Малка си още.

Мишката сви лапички в молитва и го погледна с тъжни очи. На Кубинко му стана мъчно за нея и каза:

- Не тъжи! Ще си намериш някой на твоята възраст. Но аз искам да ти кажа нещо лирично:

Любовта обекти не подбира.

Тя връхлита със затворени очи.

Който повали дъхът му спира

и сърцето почва да тупти.

*Любовта стихия е голяма.
Любовта е истинско море.
Нищичко пред нея няма
дето данамери да я спре.*

*Но за всичко има време,
даже за стихията Любов.
Тя посява малко семе,
но след време чува неговия зов.*

Една сълза се отрони по муцунката на мишката. Тя въздъхна, погали го отново по езика и се скри в тревата. Кубинко дълго гледа след нея.

- За пръв път – каза той – някой се влюбва в мен. Аз не съм мислил за тия неща, но сега изпитвам нещо като гъдел по гъона ми. Приятен гъдел.

- Това с влюбването не ми е много ясно, но мисля че трябва да тръгваме вече- промърмори Сандалчо.- Ти ако искаш, остани щом си намерил любима.

- Не съм си намерил любима.- възропта Кубинко и въздъхна тихо - Беше една малка мишчица само. Хей, агент 007!

- Тук съм! – отзова се веднага старият жабок и бутна каубойската си шапка към тила.

- Ние тръгваме надолу. Защо не пратиш един патрул с нас? Ще ни показват пътя. Ще ни сочат препятствията.

- Добре. Първа жабарска бригада при мен! – изкомандва той.

Десетина жабока се появиха изневиделица отнякъде и се строиха, квакайки.

- Предавам ви командването на първа жабарска бригада- каза агент 007 на Кубинко.

- Добре. Хайде момчета пред мен ходом марш! Дай тон за песен! – влезе в ролята си на командир Кубинко.

Всички тръгнаха напред, само Сандалчо се обърна към стария жабок и каза:

- Довиждане агент 007!

После го прегърна. Стария жабок никога не беше получавал прегръдки и се просълзи. Този малък сандал! Дали ще го види пак някога.

Ботушко

- Леви десни, леви десни, раз два три! Леви - десни, леви - десни, раз, два, три! Леви - десни, леви - десни, раз, два, три! – командваше Кубинко

Това много му харесваше. Чувстваше се като капитан... не, като генерал... не, като адмирал. Сандалчо оглеждаше внимателно реката. Тя беше буйна и пенлива и никъде нямаше мост, по който да минат. На едно място Сандалчо спря, защото му се стори, че реката е по плитка. Той взе една пръчка и започна да мери дъното. През това време отрядът от жаби заедно с Кубинко отминаха. Те не забелязаха спирането на Сандалчо. Плитката част беше само няколко крачки и Сандалчо разбра, че и оттук няма да може да минат. Той се обърна за да се затича към своя другар, когато пътят му беше отрязан от един крокодил. Крокодилът беше голям и сивкаво зелен. Той гледаше Сандалчо с малки хищни очички. Дали това беше крокодилът, за който говореше агент 007? Дали се готвеше да го изяде? Глупости, какво ще яде на един сандал. Но явно крокодилът беше много, много глупав и смяташе, че всичко, което се движи, може да се изяде. Всъщност, ако можеше да проникне в мислите му, Сандалчо щеше да чуе: „Там където има сандал има и крак. А кракът е вкусно нещо. МММ опитвал съм вече. А Сандалът ще изплюя!” Но Сандалчо нямаше как да чуе всичко това и се изплаши. Зърна отворената паст и видя в нея хиляди зъби. Тези зъби без съмнение щяха да го схрускат. Сандалчо заотстъпва назад и плъсна в реката. Или щеше да бъде изяден или щеше да се удави. Трети вариант нямаше.

- Отряд нападай! – чу той викът на Кубинко

Внезапно крокодилът беше нападнат от квакащите жаби, отрядът на агент 007. Те бяха твърде малки за него, но квакането им го оглуши. Две жаби се залепиха за очите му и това го ослепи.”Ама каква е тази напасть”, помислили си крокодилът. ”И то само заради един крак. Да му се не видеше. Край. Слагам край на яденето на крака. Отсега нататък ще ям само ръце.” Крокодилът се изви и се шмугна в близките храсталаци.

- Спасихме те, а! – плесна го по рамото Кубинко, когато го измъкна от реката- Добре че се усетих и се върнах да те търся. Ама какъв си ми загубанко. Друг път няма да се отдалечаваш от мен! Разбрахме ли се, загубанко?

- Да, да – смутолеви Сандалчо, който все още не можеше да дойде на себе си от преживения ужас.

През това време жабите ликуваха. А ликуването на жабите е страшно нещо. Просторът се огласяше от тяхното квакане.

- Стига!- извика Кубинко- дойде ми до гуша да ви слушам. Май че е време да се върнете при вашия агент 007. Строй се! Ходом назад марш!

Когато и последната жаба се скри от тях, Кубинко седна на земята и задъвка една тревичка.

- Аз пак ти казвам, да се върнем. Няма да намериш ни брат, ни дявол.

В това време чуха някаква песен:

Ботуш съм гумен аз

*и нея с ясен глас.
Хей чуйте песента,
запейте я деца!*

*Аз черно съм момче.
И гордо съм петле.
Хей чуйте песента,
запейте я деца!*

Те скочиха изплашено и се скриха зад един трънлив храст. Почакаха докато видят на кого е този глас, но никой не се мярна пред очите им. Сандалчо пръв реши да излезе, но едно трънливо клонче се беше закачило за него и не го пускаше. Сандалчо си помисли, че някой го е хванал и се развика за помощ. Тогава отнякъде изскочи един черен ботуш и се хвърли върху него. Той го стисна здраво и Сандалчо си помисли, че се задушва.

- Ох, какво, какво правиш? – изстена той.
- Спасявам те!- извика победоносно ботушът.

Кой знае как трънливото клонче се откачи от Сандалчо и той с мъка пропълзя изпод храста.

- Спасявал ме бил! Ти щеше да ме задушиш.
- Ами, бе! – учуди се ботушът.

В този миг беше повален от Кубинко, който изскочи от храста.

- Кой, кой си ти? – извика яростно Кубинко.

Тримата дълго време се гледаха изпод вежди. Внезапна черния ботуш се разсмя.

- Вие сте обувки.
- Аха. – съгласи се Кубинко.
- Скъсани.
- Аха.

- И аз съм тръгнал да спасявам скъсани обувки- чудеше се на себе си черният ботуш. - Боже, какъв съм глупак!

- Първо на първо, защо да си глупак, и второ на второ, какво като сме обувки. Да не смяташ, че сме по-долна категория от теб?- попита накокошинено Кубинко.

- Изглежда така смята - тихо каза Сандалчо.
- Наистина ли?- не въздържа възмущението си Кубинко.
- Аз съм Ботуш!- високомерно каза ботушът. - И това обяснява всичко.

- Кое всичко, кое всичко? – започна да се ерчи като петле Кубинко.
- Вярно е, че си ботуш но и ти като нас си скъсан. Ти си скъсан ботуш, ти си скъсан ботуш!

Кубинко започна да скача около ботуша и да му се плези.

- Той навярно мисли, че големината му е неговото предимство. - каза замислено Сандалчо.

- Че големината ми е моето предимство? Да малко сложно казано, но е вярно. - кимна черния ботуш, като изгледа кръвнишки Кубинко.

- Какво както си голям? И аз съм голям, но не парадирям с това - заяде се Кубинко.

- Голям си, но не колкото мен. Аз в сравнение с вас съм...великан!

- Чак пък великан? - плесна се по главата Кубинко.

- Като си великан, можеш ли да ни прекараш през реката?- попита Сандалчо.

- Мога, защо да не мога.

- Наистина ли можеш или си приказваш само така? – подозрително го погледна Кубинко

Черния ботуш погледна реката, почеса се по главата и каза:

- Лесна работа, грабвам ви и ви зафичвам на другия бряг.

- Тогава хайде...зафичи ни! – затрудни се на думата Сандалчо.

Черният ботуш го изгледа продължително.

- Ама ние не сме се запознали.

- Защо да се запознаваме? – вдигна рамене Сандалчо- Зафичваш ни и всеки по пътя си.

- Не сме си разказали житието и битието. - продължи черният ботуш.

- Кой го е грижа за това? – намеси се Кубинко.

- Даже не знам как се казвате.- сякаш не ги чуваше ботушът

- Не е ли все едно?- заяде се Кубинко

- Не сме попели... – продължаваше ботушът.

- Защо да го правим? – попита Сандалчо.

И тоя ли ще се окаже певец? Ама много певци се навъдиха и нито един музикант! А Сандалчо уважаваше музикантите по-вече от певците.

- Чакай, чакай, ти певец ли си? – попита заинтерисовано Кубинко.

- И то от най- добрите! – гордо каза ботушът.

- Да не би да си тенор?

- Тенор съм, как разбра?

- И аз съм тенор. Ла, ла, ла, ла, ла - разпя се Кубинко.

- Сериозно. Значи ставаме двама тенори. Добре ще е да намерим трети. Три тенора, как ти се струва велико, а? Можем да си направим трио. Ще изнасяме концерти по целия свят.

- Ей този, малкия, ще стане трети тенор! - заяви Кубинко.

- Чакайте, но аз не мога да пея! – запротестира Сандалчо.

- Да го изпитаме, колега! - скръсти ръце черният ботуш- Впрочем да ви се представя, аз съм Ботушко. Избягвам да казвам името си, защото е едно такова детско, не съответства на осанката ми, но нали вече сме приятели.

- Аз съм Кубинко, а този малкия е Сандалчо. Мило хлапе е. Но си е въобразил, че има брат и е тръгнал да го търси. Можеш ли да си представиш, такава дивотия! Аз все му казвам, че ние обувките сме сами.

- Е, не е чак така. - каза Ботушко.

- Не е ли? Ти откъде знаеш?

- Аз... отникъде, просто предположих. – с нежелание каза Ботушко
- Хайде ще го изпитаме ли?

- Да го изпитаме. Давай малкия, изпей ни нещо! - седна удобно на тревата Кубинко и се приготви да слуша.

- Но какво да ви пея? Аз не умея, не разбирате ли! - вдигна ръце Сандалчо.

- Ние можем да му помогнем, а? – предложи Ботушко на Кубинко.

- Добре ние започваме, ти продължаваш.

- Чакайте! – запротестира Сандалчо, но Кубинко запя:

Слънчеви лъчи огряват,

стоплят цялата земя

После Ботушко продължи:

Чудно време обещава,

никнат хубави цветя

Двамата подканиха с ръце Сандалчо да продължи. Той отвори уста, ала нищо не излезе от нея. Двамата го гледаха с такова очакване, че Сандалчо реши да запее каквото и ще да става. Той се изкашля и запя. Отначало плахо, после по уверено.

С пролетна премяна кичи

днес земята своята снага.

Вред се чуват песни птичи,

да, дошла е пролетта.

Накрая и тримата подеха песента. Гласовете им се лееха в простора. Беше толкова хубаво, че всичко замлъкна да ги слуша. Те пяха дълго и прочувствено. Когато свършиха, се чуха аплодисменти. Пляскаха птичките с крила, буболечките с пипалата си, мишлетата с лапичките и викаха „Още, още”.

- Виждате ли? Ще бъдем тримата тенори. Ще пътешествуваме и ще изнасяме концерти, където и да идем. - каза възторжено Ботушко.

- И ще намерим моето братче. – светнаха очите на Сандалчо.

- Да, ще го намерим. – обеща великодушно Ботушко.

- Но нали... - започна Кубинко.

Той искаше да каже, че не вярва в приказката за братчето, но изглежда Ботушко беше решил да поддържа тази идея у Сандалчо, за да не му счупва хатъра. Да, хатър не биваше да се чупи. Беше такова важно нещо. Ботушко смело навлезе в реката и застана в средата ѝ.

- Хайде! – извика той обръщайки се към двете обувки

Най- напред се засили Кубинко. Той скочи право в прегръдките на Ботушко. После Ботушко го хвърли на отсрещния бряг. Кубинко се приземи на място, където нямаше трева. От удара го заболя жестоко, но стисна зъби и не изохка. Сандалчо не трябваше да се страхува.

- Скачай, Сандалчо!- извика Ботушко.

- Скачай, хлапе!- извика Кубинко.

Но Сандалчо се колебаеше. Разстоянието му изглеждаше голямо.

- Скачай, защото ще те оставим там където си! – заплаши го Ботушко.

Сандалчо затвори очи и видя лицето на братчето си. То му се усмихваше и го подканяше да скочи. Друго не му трябваше. Сандалчо се засили и се озова в прегръдката на Ботушко. Ботушко му се усмихна с усмивката на брат му и го хвърли на другия бряг. Сандалчо падна на мека трева. Стана, поотупа се така по навик и погледна към Кубинко. Вече бяха на другия бряг.

В гората

Пътят им минаваше през малка горичка. И понеже вечерта скоро щеше да настъпи, те се настаниха на една полянка да прекарат нощта.

- Вечер става много студено – каза Ботушко – ще трябва да си запалим огън.

- Че как се пали огън? – интересува се Кубинко.

- Лесно е, – каза Ботушко – съберете съчки!

- Ако можеш да палиш огън, ти си много мъдър Ботуш. - каза с уважение Сандалчо.

Кубинко се засегна. И на него му се искаше Сандалчо да каже, че е мъдър. Този ботуш, сутринта се запознаха, а вечерта Сандалчо не се отделяше от него. Като че ли му е най- близък приятел. Да не би да е забравил, кого първи среща? Кубинко въздъхна и махна с ръка. Ще види той, когато се изправят пред някоя опасност, като крокодил например. Кой ще го спаси? Ще чака на Кубинко, но той, той ще си помисли, дали да спасява някого.

Те събраха съчки, колкото за два огъня. Ботушко взе една пръчка и дълго я въртя между дланите си. Най- после се получи една искра от която лумнаха весели пламъчета. Тримата се настаниха около огъня. Кубинко забрави за огорчението си и каза:

- Да запеем, а?-и запя високо:

Пламъче гори, гори,

огънят разпалва.

Вън дъждец вали, вали,

някой ме погалва.

Кой ли е, кажи ми ти?

Кой в нощта ме гали?

Моля те не ме лъжи!

Кой огън запали?

Ботушко и Сандалчо не знаеха тази песен и само припяваха припева.

Кой ли е, кажи ми ти

Кой в нощта ме гали

Моля те не ме лъжи

Кой огън запали

Ако ги слушаше някой диригент, непременно би ги взел във своя хор. Постепенно на Кубинко му се приспа. Той пееше и се прозяваше, пееше и се прозяваше, докато накрая по средата на песента заспа. И сигурно сънуваше края на своята песен, защото се усмихваше насън. Сандалчо грижливо го зави с един лист от дърво и каза на Ботушко:

- Не ми се спи! Ще остана да подклаждам огъня!

- И на мен не ми се спи още. Ще ти правя компания.

Той взе една пръчка и разбърка огъня. Пламъците заиграха весело танц. Те като че ли продължаваха да пеят песничката на Кубинко.

- Дали наистина съществува моето братче? – замислено каза Сандалчо.

- Сигурно- каза Ботушко.

- Не, ти не разбираш. Аз съм го виждал само в сънищата си.

- Сънищата отразяват действителността – мъдро каза Ботушко.

- А може да са измислица. Кубинко каза, че ние обувките сме сами на този свят.

- О, той не ти е казал истината.

- Така ли?

- А може би не я знае. - Ботушко разбърка жаравата с пръчка.

- Но той е толкова сигурен!- погледна го Сандалчо - Откъде може да е толкова сигурен?

- Знам ли?- вдигна рамене Ботушко. – Може би просто така си говори, за да не ти дава напразни надежди.

- А ти знаеш ли каква е истината?

- Зная моята истина.

- И тя е?

- Аз си имах...

Внезапно някакъв шум ги накара да се обърнат. Зад едно вековно дърво се беше скрил някой. Те видяха само две светещи очи, които внимателно ги наблюдаваха.

- Някой ни следи.- изшептя Сандалчо.

Ботушко се изправи и пристъпи няколко крачки към неканения гост.

- Излизай! Видяхме те вече! – извика храбро той.

Изад дървото се изтъркаля една бодлива топка.

- Здраве желаем! – каза тя.

- Обикновен таралеж- засмя се Ботушко и се обърна към Сандалчо.-
Ти да не изплаши?

- Аз ли? Аз малко, мъничко се изплаших- измънка Сандалчо.

- Виноват! – каза таралежът. - Не съм искал никого да изплаша. Но досега в гората не съм виждал сами обувки да се разхождат. Къде са краката?

- Ние сме свободни същества.- каза с достойнство Ботушко.

- О, разбрах! – кимна таралежът.- Много ми е приятно да срещам свободни същества. Моите уважения!

- Елате, седнете до огъня.- покани го Сандалчо.

- Аз- огледа се таралежът. – съм сам. Няма други с мен.

- Той ти говори в учтивата форма- засмя се Ботушко.

- О, така ли? – зарадва се таралежът – На мен никой не ми е говорил в учтивата форма. Благодарско!

Таралежът се настани до огъня и извади отнякъде една ябълка.

- Обичате ли ябълки? – попита той.

- Обичам много- светнаха очите на Ботушко.

- Аз никога не съм ял такова нещо. - погледна ябълката Сандалчо.

Таралежко разреза ябълката на три парчета и ги раздаде на двамата.

Сандалчо опита много внимателно. Вкусът много му хареса и той задъвка бързо. Съжаляваше, че парчето свърши. Би изял цяла ябълка стига да имаше. Но не попита за още. Срамуваше се.

- А този кой е? – попита таралежко, гледайки спящия Кубинко.

- Наш приятел.- каза Сандалчо и отново зави Кубинко.

- Виждал съм един такъв. Но беше в крак.- каза Таралежко.

- Може би бъркаш. Няма друг като него на този свят - вдигна рамене Сандалчо.

- Не, не бъркам. - заупорства Таралежко.- Само, че онзи беше по нов и не толкова скъсан. И имаше връзки. На тоя къде му са връзките?

- Той е свободно същество, нали ти казахме. Защо му са връзки на свободното същество? - намеси се Ботушко.

Таралежът ги изгледа и нищо не каза. Имаше право Ботушко. Защо му са връзки на свободното същество.

- Ти знаеш ли какво има след тази гора? – попита Ботушко таралежа.

- Не знам. Аз не съм излизал от гората, защото съм млад таралеж.

- А искаш ли да дойдеш с нас?

- Вие къде отивате?

- Търсим едно сандалче - братчето на този тук мъник. – каза Ботушко.

- Ще дойда. И без това тук свършиха ябълките.

“А, ябълките свършили значи. Добре че не си поиска още. Щеше да прозвучи много грозно.” - помисли си Сандалчо.

- Най-добре е да си лягаме вече, та да можем да станем рано сутринта
- предложи той.

Таралежчето се сви на кълбо, а Ботушко и Сандалчо легнаха един до друг. Очите на Сандалчо се затваряха вече, когато той се сети:

- Щеше да ми казваш една истина.

- Спи сега! - прегърна го Ботушко. – Има време за моите истини. Утре ще ти я кажа.

Сандалчо бързо заспа. И пак сънува своето братче. Само че кой знае защо този път то беше с доста дълга коса. И косата беше сплетена на плитки. Сандалчо щеше да се учуди, ако не спеше.

Ботушко дълго време не можа да заспи. Той мислеше за своята истина. Тя беше толкова изящна, толкова прекрасна таза истина, че той развълнувано протегна ръце да я докосне. Вместо това докосна бодлите на спящото таралежче. И странно те не бодяха. Бяха просто като коприна. Като мека коприна.

Сутринта Сандалчо бе разбуден от внимателно раздрусване.

- Хей, Сандалчо, Сандалчо,- шептеше му Кубинко.- намерих нещо, което много бode.

- Какво, какво? – сънено попита Сандалчо.

На него още му се спеше и не му се отваряха очите.

- Жива бодлива топка намерих. Обаче спи и хърка.

- Това е Таралежко. –обърна се на другата страна Сандалчо.

В живота си Кубинко не бе виждал жив таралеж. Той само бе чувал за тях, но изобщо не си представяше как може да изглеждат. Той клекна до Таралежко и го заглежда внимателно. Изведнъж таралежът извика:

- Ха!

Зурличката му хвана Кубинко за езика и се вкопчи в нея. Кубинко се дръпна изплашен и се развика:

- Олеле!

От врявата Сандалчо се разсъни, а Ботушко скочи изплашено. Таралежът пусна Кубинко и се разсмя:

- Аз само се шегувах, бе! Знам, че си им приятел. Можеш да бъдеш и мой!

Таралежко засмяно се приближи до Кубинко и му подаде ръка. Кубинко се скри зад Ботушко ядосан и мълчалив.

- Хайде, де, не се сърди! - преследваше го Таралежко, но Кубинко отстъпваше, отстъпваше докато не си скри зад един храст.

- Остави го! – помоли Сандалчо. - Той скоро ще ти се сдобри. Но сега е много ядосан, защото ти го унизи пред нас.

- Беше само шега.- измърмори Таралежко.- Само невинна шега.

- Аз казвам да тръгваме!- бодро каза Ботушко.

- Да закусим първо!- предложи Таралежко.

- С какво? – поклати глава Ботушко

- Аз имам още една ябълка. – усмихна се хитро Таралежко. - Смятах да си я изям сам, но нямаше да ми е сладко.

Той извади една ябълка. Очите на всички се впериха в нея. Колко красива и сладичка изглеждаше тя. От едната страна беше червена, после ставаше оранжева, после жълта. Всеки преглъщаше слюнките си. Дори и Кубинко, който наблюдаваше иззад храста. Той не вярваше, че ще получи ябълка. Бодливото същество едва ли щеше да му даде. Но Таралежко не мислеше така. Той раздели ябълката на четири равни парчета и извика:

- Хей, приятелю, идвай тук!

Кубинко не чака втора покана и в галоп запрепуска към тримата. Естествено той виждаше само парчето вкусна, зачервена ябълка. Той го грабна и яростно го задържа. Тримата избухнаха в смях. Докато дъвчеше, Кубинко пое ръката на Таралежко и сърдечно я раздруса. Така приятелите станаха четирима.

В града на самотните обувки

След гората се виеше пуст път. Таралежко бързаше пред тях, после се връщаше назад. Въобще на него му беше много любопитно всичко, защото за пръв път напускаше гората. И на останалите трима им беше любопитно, но те важно се правеха, че всичко им е познато макар да не беше така.

- Къде ли води този път? – питаше отново и отново Таралежко без да иска отговор.

- Аз ще ти изпея една песничка - каза певецът Кубинко и запя:

Къде ли води този път?

Дали към ад или към рая.

Дали русалки ще ни спрат.

Кажете, аз не зная!

*Да кажем, води към земя
със слънчев водопад дарена,
със горски ягоди, с поля
най- хубава на цялата вселена.*

Къде ли води този път?

Не зная вие, ми кажете!

По него катерички ли вървят?

На края му расте ли цвете?

Както винаги на припева се присъединиха Сандалчо и Ботушко.

*Да кажем, води към земя
със слънчев водопад дарена,
със горски ягоди, с поля*

най- хубава на цялата вселена.

Най- накрая Таралежко не издържа и той запя:

*Да кажем, води към земя
със слънчев водопад дарена,
със горски ягоди, с поля
най- хубава на цялата вселена.*

И така пеейки, стигнаха до вратите на един град. Впрочем силно е да се каже врати, защото такива нямаше. Посрещна ги една избеляла от времето арка. Улицата, по която тръгнаха беше пуста.

- Кой ли живее в този град? И въобще град ли е това? – измърмори Ботушко.

Улицата ги изведе на пуст площад.

- Хей, има ли някой тук! - провикна се Ботушко.

Само ехото чува да казва: Тук, тук, тук.

- Хей! - извика пак той.

- Хей! - отново му отговори ехото.

- Това трябва да е умрял град! – каза Кубинко.

- Какво искате? – чу се недоволен глас.

Те се обърнаха по посока гласа и видяха едно платняно, смачкано същество. Съществото ги гледаше с неприязън.

- Какъв е този град? – попита Ботушко.

- Не знаеш ли? Това е градът на самотните обувки. – каза съществото.- Ще питате ли още нещо или да си ходя. Имам работа.

- Каква работа?- заинтерисова се Кубинко.

- Да спя!

- Снощи не си ли спал? – запитва Таралежко.

Съществото погледна таралежа и се почеса:

- Този не е от нашите.

- Не е, но е приятел. – прегърна Ботушко таралежчето.

То изпъчи гърди, видимо доволно от определението.

- Да, приятел съм!

- Е, добре. – каза смачканото същество и се обърна да си ходи.

- Хей къде?- завикаха всички.

- Нали ви казах отивам да спя! Не че не съм спал снощи, но какво ми остава. Основното занимание на всички в този град е да спят. Затова той ви изглежда толкова пуст.

- Аз не разбирам. - чукна се по главата Ботушко. – Вие разбирате ли, приятели. Защо основното ви занимание да е спането?

- Защото ние сме повредени обувки. За нищо не ставаме. Какво друго да правим освен да спим.

- То и ние не сме за пред хората, но не спим – провикна се Кубинко.

- И защо не спите?

- Защо ли? Защото си имаме цел в живота! - поучително каза Кубинко. – Нали така приятели?

- Цел?- промърмори съществото.

- Да, цел! Когато някой има цел - каза Кубинко.

- И каква е вашата цел?- попита заинтригувано платненото същество.

- Нашата цел е да намерим неговото братче. – каза Кубинко като посочи Сандалко.

- Аз се чудя- промърмори Сандалко. – дали не е сестричка?

- Е какво е? Братче или сестриче? – погледна го намръщено Кубинко.

- Ами аз сънувах...

- Ох, стига с тези сънища! Братче, търсим братче и това си е - ядоса се Кубинко.

- Няма значение,- каза Ботушко. - търсим нещо. Това ни е целта. А тя ни държи винаги будни. А както ти казах да си буден значи да живееш. Няма по ценно нещо от това.

- И на мен ли целта трябва да е такава, да търся братчето му? - попита разсънено съществото.

- О, твоята цел може да бъде съвсем друга - да измислиш някоя игра, да разкажеш някои история, да направиш някому добро. Но като начало добре е целта ти да бъде да събудиш всички в този град и да направите една фиеста. - каза Кубинко.

- Това пък какво е?

- Фиестата е празник, да се веселите да пеете да танцувате. Тогава ще бъдете не град на повредените обувки, а на щастливите обувки.

- Някой трябва да ми помогне – разколебано каза съществото- Вие ще ми помогнете ли?

В това време пристигна задъхан Таралежко. Докато всички си говорех за цели и за какво ли не още, той бе отишъл на разузнавателна мисия. И беше намерил ябълки. Само че...

- Само че са на високо дърво. И аз не мога да ги стигна. Ако искате ябълки трябва да ми помогнете.

- Ето ти нова цел.- каза Кубинко на съществото.- Да оберем ябълката.

- Да вървим тогава. Всъщност аз се казвам Платненко.

- Интересно име- прегърна го Ботушко- Но защо първо не събудим останалите обувки и след това да се занимаваме с дървото. Не сме толкова гладни.

- Кой знае колко са обувките? А ябълките са малко. С очите си видях. Няма да остане за нас. - каза Таралежко.

- Стоп, стоп, стоп, – спря ги Ботушко. – не върви да постъпваме толкова егоистично. Сигурен съм че колкото и да на брой обувките все ще има за нас малко парченце ябълка. За да е щастливо едно същество, то трябва да споделя щастието си с другите. Ябълките ще почакаат. Давайте сега да будим обувките!

- Аз, аз, аз ще съм първи! - викна Таралежко и накокошини бодли.
Та кой не би се събудил от убождането му.

Заспалите обувки

Платненко влезе в една порутена съборетина и скоро излезе оттам.

- Вижте какво имам!- каза той и разтвори дланта си.

В нея се мъдреше една стара свирка.

- Отдавна не съм я използвал. - каза той.

- Какво ще правиш с нея? – погледна го Ботушко.

- Ще свиря. Нали казахте че трябва да събудим обувките?

- О, да! Как не се сетих – плесна се по главата Ботушко. – Давай свири, приятелю!

- Свири! – подеха и останалите.

Платненко застана в средата на площада, пое дъх и свирна. После се ослуша. Цареше пълна тишина. Платненко наду бузи и свирна още веднъж. Отново пълна тишина. За трети път свирна този път много ядосано. Площадът си оставаше празен.

- Явно много дълбоко спят. – промърмори Платненко.

- Да не би да са умрели? - вдигна вежди Кубинко.

- Или оглушели? – тихо каза Сандалчо.

- Явно и ябълки не им се ядат – затропа с крачета Таралежко.- Да идем при ябълката, а?

- Я свирни още веднъж! – каза Ботушко.- Хубавите работи са по мъчни. Трябва дълго да ги правиш.

Платненко не свирна още веднъж. Той свири дълго и продължително, но площадът си оставаше празен.

- А може това свирене да не им е интересно?- плахо предположи Сандалчо.

- А кое би им било толкова интересно, че да се разбудят?- сопна се Платненко.

- Може би ако имахме един саксофон...

- За какво ни е саксофон?

- Може и някаква китара.

- Китара?

- А защо не и барабан?

- Ти какво оркестър ли ще правиш?

- Ей, ей, ей, аз мога да свиря на китара - тупна се по гърдите Ботушко. - навремето имах една. И свирех нелошо да знаете. Веднъж...

- Аз бих се пробвал на барабаните – заяви Таралежко.- Не че съм свирил някога, но сигурно не е толкова трудно. Бум, бум, бум и готово.

- Аз ще свиря на саксофон! - каза ентузиазирано Сандалчо. – Знам че мога. Чувствам го.

- А аз ще пея! – изрева Кубинко.- Леле, мале какви песни ще пея само!

- Да се разтършуваме тогава. Все отнякъде ще изровим разни вехтории. – каза Платненко и се втурна в първата отворена врата на площада.

Скоро намериха и саксофон и китара и барабан, даже едно пиано. Единият крак на пианото беше счупен, саксофонът беше поочукан, една струна на китарата липсваше и барабанът беше без палки, но на кой му пука от това. Платненко седна зад пианото, Ботушко грабна китарата, Сандалчо саксофона, а Таралежко се покатери на барабаните. Той затропа с крачетата и се получи не лош ритъм.

- Банда, следвай песента!- изкомандва Кубинко и запя:

Утринта е толкова красива.

Ставайте да срещаме деня!

Мързеливци, тъй не бива,

да не срещате зора!

Ставайте! Ръцете горе!

Дай краката малко настрани!

Кой във строя там бърбори?

Упражнението не боли

Хайде всички да запеем!

Песни знаете безброй!

Ще бърборим, ще се смеем

даже да вървиме в строй!

Оркестърът засвири първо малко плахо и фалшиво, после по смело и правилно. Накрая всичко се забавляваха и вдигаха страхотен шум, но шумът беше хармоничен и просто чудесен. Изведнъж Кубинко спря да пее и каза:

- Вижте!

Всички погледнаха накъдето им сочеше той и какво да видят? Една обувка беше застанала до дебела стена и ги гледаше.

- Успяхме да събуди една - прошепна Сандалчо.

Обувката накуцвайки тръгна към тях. Спря се, после притвори очите си, които бяха украсени с прекрасни мигли.

- Песента ви е толкова хубава, пейте още! - каза тя с мелодичен глас. – Аз отдавна не съм чувала музика.

Кубинко приближи до нея и взе ръката на обувката и я целуна.

- Мога ли да знам как е вашето име?

- О, – смути се обувката.- какво значение има моето име? Аз отдавна съм го забравила.

- О, то навярно звучи хубаво като вас.

- Какво говорите! Аз – хубава?! Вие изглежда ми се подигравате. Аз съм една осакатена старица, която жадува за хубава музика.

Сандалчо приближи до загледания в обувката Кубинко и тихо му каза:

- Попитай я!

- Какво?

- Попитай дали не е виждала братчето ми!

- Как мога да я питам за такива неща?

- Моля те!

Кубинко не го чу. Той се въртна към Ботушко и му прошепна:

- Влюбен съм. Какво да правя?

Ботушко го изгледа пренебрежително.

- Ти се влюбваш в първата срещната фуста. Чакай, ще срещнеш и други!

- Не, ти не разбираш! Тази е единствената за мен.

- Че кога го разбра?

- Веднага. Чуй как тупа сърцето ми! За нея тупа.

- Ох, бедни ми приятелю, щом сърцето ти тупа значи наистина си влюбен. Аз веднъж,... впрочем няма значение. Върни се при нея. Не й казвай отведнъж, че си влюбен, защото ще я изплашиш. Ти можеш да пееш. Изпей една песен за нея! Тя ще разбере.

- Да изпея, а? Това го мога. Само че думите...

- Думите сами ще дойдат, приятелю. Щом си влюбен думите сами ще дойдат. А ние ще свирим, какво друго ни остава.

Кубинко се върна при обувката и й подаде ръка.

- Елате при нас! Ще ви изпеем една нова песен. Тя ще е специално за вас.

- За мен?- дамата притисна ръце до сърцето си. - Не мога да повярвам!

- За кого другиго? – каза нежно Кубинко и поведе дамата към оркестъра.

Сандалчо реши че ще трябва да почака с отговора на въпроса си. Той не знаеше какво е това нещо любов. Но явно беше нещо много важно щом щяха песен да пеят за нея. Той погали саксофона. Дали можеше да произвежда... Какви звуци? Любовни. Кубинко взе китарата от ръцете на Ботушко и отрони нежни акорди:

Когато сърцето тупти и не спира.

когато в очите ми само си ти...

Разбирам любов в мен извира извира

и нещо в гърдите гори.

Любов, ти си сила велика.

Любов, ти си моя мечта!

Знай сърцето те вика

и за мене си само една.

Когато песента свърши, те чуха аплодисменти. Пляскаха с ръце стотици наизлезли обувки.

- Хей, ние ги събудихме! - засмя се Платненко.- Разбирате ли, събудихме ги. А сега дайте нещо по- весело, по- реге, по диско. Да танцуваме! Танцувайте всичко!

Музиката звучеше все по бързо и по диво. Всички танцуваха и се веселяха. Някои обувки дори припяваха припевите на песните. Така във веселие мина денят. Настъпи нощта, но на никой не му се спеше. Ставаха запознанства, приятели се откриваха, проблеми се разрешаваха, дори се развъртя малка търговия. Животът беше се завърнал в града. Той кипеше с пълна сила. И въпреки, че беше нощ, светлина огряваше този град. Беше мека и нежна светлина, която струеше от сърцата на всички.

Джапанко

Сандалчо свиреше притворил очи. Струваше му се, че за пръв път свири. Не си спомняше откъде се е научил, но надуването на бузи му правеше огромно удоволствие. По едно време някой го дръпна. Той отвори очи и видя малка джапанка да го гледа усмихнато. Той не можеше да говори заради свиренето и само с очи попита каква има.

- Страхотен си! - надвика глъчта джапанката.- Страхотно свириш. Ще ме научиш ли?

Сандалчо поклати утвърдително глава и пак притвори очи. Мислеше, че джапанката ще се махне. Когато отвори едното си око видя, че тя е там. Все така усмихната и дружелюбна. Сандалчо ѝ обърна гръб, но джапанката си помисли, че това е заради ритъма на музиката и застана пак пред него. Сандалчо въздъхна. Нямахше да се отърве от преследвача си. Това беше първия му фен. Сандалчо не знаеше как да се отнася към феновете си, затова само се усмихна криво. Таралежко удари за последен път барабана и парчето свърши.

- Тайм аут! – извика Ботушко.- Време е за малка почивка, приятели.

Сандалчо седна на едно столче и погали саксофона. Джапанката клекна до него.

- Велик си! – каза тя.

- Моля? – не разбра това което му каза Сандалчо.

- Казах, че си голяма работа. Без твоя саксофон музиката няма да е това което е.

- Е, чак пък толкова!
 - Вярвай ми, това ти го казвам аз, Джапанко! - тупна се по гърдите джапанката. – Не ме гледай, че съм малко скъсан! Главата ми е в ред. Ще ме научиш ли да свиря?
 - Аз.. не знам. Ние няма да останем дълго в този град – отвърна с нежелание Сандалчо.
 - Няма ли?
 - Не. Ние имаме мисия.
 - Каква? – приближи до него Джапанко и почти долепи главата си до него.
 - Търсим моя брат... или сестра. Не знам точно какво, но аз си имам там някъде близък. Не зная дали ме разбираш?
 - Ти откъде знаеш?
 - Сънувах го.
 - О, сънувал го. Обувките нямат близнаци. Те са много самотни същества. Най- самотните на тази земя.
 - Не, не е така.
 - Така е. Ти защо мислиш, че предпочитаме да спим. За да забравим за самотата. Самотата, братче, е страшно нещо. Нашите сърца са някак си разполовени. Защо? И аз не знам. Как? И аз не знам. Мъчи ни някаква носталгия. Искаш ли да ти изпея една песен, която измислих докато спях?
 - „Как може да се измисли песен докато някой спи”. – зачуди се Сандалчо, но само измърмори. – Пей де!
- Самотен ли си е жестоко!
Обзема те невидима тъга
Въздишаш тежко и дълбоко,
че си единствен на света*
- И утринта не е красива.
Не светят слънчеви лъчи.
Природата е просто дива
и птичка в храстите мълчи.*
- Да си самотен си е време,
затуй приятел си търси
Не, нямаш, нямаш много време,
на някого приятел ти бъди!*
- Когато свърши една сълза се отрони по бузата на Джапанко.
- Ама как може да сте самотни? Та вие тук сте стотици! - изуми се Сандалчо.
 - Но всеки е от различен вид. А мостовете към различните видове трудно се строят.

Сандалчо погледна Джапанко изпод вежди, после решително каза:

- Ще те науча да свириш на саксофон. Когато си тръгнем от тук с него ще можеш да изграждаш своите мостове. Дано са здрави тези твои мостове.

- Добре! - грабна саксофона Джапанко. - Но къде ли ще отидете? Други градове наоколо няма.

Той погали клавишите на саксофона, духна в мундшука после погледна към Сандалчо.

- Искам да науча такава мелодия, която да гали душата. Ако си тръгнете оттук, обувките отново ще се отдадат на спане. А това не бива да става. Аз мога да ги накарам с мелодията си да стоят будни. Ще направя школа по музика. Да, ще направя такава школа. Вярваш ли, че е добра идея. А, вярваш ли, Сандалчо?

- О да, вярвам. – каза Сандалчо.- А сега гледай как надувам саксофона. Ето така, сякаш го целувам. Давам му тон за песен. Ето така.

Джапанко подпря бузи с ръцете си и се загледа. Гледаше като омагьосан. Струваше му се, че саксофона е направен от чисто злато, а мундшука от слонова кост. Сандалчо тихо и нежно засвири. Звучите излитаха от тръбата като пойни птички. Те политаха в простора и се загубваха. Той сякаш свиреше на своето братче, или сестричка, кой знае.

Токи

През това време Кубинко се въртеше около своята позната със светнали очи. Той си припомни влюбената в него мишка и му дожаля. „Какво нещо е да си влюбен и да не ти обръщат внимание”, помисли си той, „Ако знаех как ще се чувствам сега, щях да целуна малката мишчица. Да, щях да я целуна от мен да мине. Само че тогава, дали нямаше да ми се лепне. И да не можех да се отърва от нея? Да, труден въпрос!”

- Вие, госпожице, обичате ли да пеете? – попита той.

- Пея, но не пред другите - когато съм самичка само.- отговори обувката свенливо.

- Аха. - каза Кубинко като се чудеше как да продължи разговора.

Той откъсна една тревичка и посегна да ѝ я подари, но се сети че само цветя се подаряват и бързо скри тревичката зад гърба си.

- А Вас как ви наричат?- попита обувката.

- Кубинко. - сети се той изведнъж, че не знаеше името ѝ. – А Вас, Вас как ви наричат?

- Аз се казвам Токеса, но приятелите ме наричат Токи.

- И аз ще ви наричам така, ако искате да ви бъда приятел.- възторжено каза Кубинко.- Токи, Токи какво чудесно име! Знаменателно, възхитително, великолепно, прелестно, очарователно.

- О, стига стига! От толкова комплименти ми се завива свят. – глезено каза Токи, после помръкна. – Само името ми е възхитително, не и аз.

- Не е вярно! Вие, вие... сте прекрасна!
 - О, само така си говорите. Аз едно време имах... токче.
 - Токче? Какво токче?
 - Ей, такава, хубаво. Бях лачена и красива. Един ден токчето се счупи и ме захвърлиха. Тогава все още бях красива. Лакът ми блестеше, но с времето потъмня и се набръчка. А можеха да не ме захвърлят – проплака Токи – Не зная какво е станало със сестра ми. Тя беше съвсем здрава.
 - Ти си имала сестра?- озадачено каза Кубинко, като без да знае как премина на „ти”.
 - О, да , приличахме си много.
 - Странно, аз винаги съм си мислил, че обувките са сами. И не вярвах на Сандалчо, когато той ми бръщолевеше за братя и сестри. Странно!
 - Не зная за другите, но аз имах сестра. И ако беше тук, ти сигурно би се влюбил в нея.
 - О, не ми се вярва. Как можеш да си помислиш такова нещо? – хвана ръката ѝ Кубинко. - За мен не е важна външността, а душата. А твоята душа е мека и нежна. Не зная какво си мислиш за мен. И моят вид е един такъв грубоват, но душата ми е като твоята. Затова би ли ми оказала честта да потанцувам с мен!
 - Но няма музика. – ласкаво го погледна Токи
 - Има музика и тя е в сърцата ни. Ако я слушаме ще изтанцуваме едно танго, после валс. Вече чуваш ли музиката?
 - Чувам я! - заслуша се в невидимите звуци Токи.
 - Може ли?- направи поклон Кубинко.
 - О, да!
- И те затанцуваха. Случайно минаващи покрай тях обувки се спираха, чудеха се на ума им и отминаваха. Но Кубинко и Токи не ги виждаха. Те танцуваха под звуците на невидима музика.

Па де дьо

Ботушко настройваше китарата си. При всеки звук той се заслушваше дали е фалшив или не. И не забеляза когато покрай него се завъртя една балетна обувка.

- Ехо! – подвикна му тя.
- Ботушко стреснато се обърна.
- Здравей!- каза с пръст в устата балетната обувка.
 - Здравсти, вие какво така? – затрудни се Ботушко.
 - Да ви изтанцувам нещо – хитро каза балетната обувка.
 - Какво например? – не разбра Ботушко.
 - Например па де дьо.
 - Какво е това па де дьо? – трудно му беше да изрече думата Ботушко.

- Балетна вариация – тържествено каза балетната обувка и се поклони.

- А, аз такива неща не обичам! – намръщи се Ботушко и ѝ обърна гръб.

- Не обичате балет? – ахна балетната обувка.- Ама как може така? Не съм виждала същество което не обича балет.

- Е, вече видяхте! - обърна се на другата страна Ботушко и пак се зае със своята китара.

Балетната обувка се завъртя и отново застана пред него. Усмивката не слизаше от очите ѝ.

- Казвам се Туфи. И съм атлазена.

- Остави ме на мира, Туфи. Макар да си атлазена. Виждаш зает съм.

- Толкова заето същество за пръв път виждам.- преви се от смях Туфи.

- Защо не се лепнеш за друг? – грубо попита Ботушко.

- Защото ти си ми интересен. Голям си и си гумен. Щом свириш на китара може би и танцуваш.

- Аз?- изплю се от възмущение Ботушко.

- Да, сигурна съм, че не знаеш за неподозираните си възможности.

- Остави ме на мира!

- Не, няма да те оставя, защото, защото... те каня да изиграем заедно па де дьо.

- Ти май се подиграваш с мен. – изръмжа Ботушко.

- Не, дори ще ти дам палците си. Имам палци да знаеш.

Ботушко разбра, че Туфи не се подиграва с него. Но как ѝ беше хрумнало, че той може да играе па де дьо? Можеше да отиде при Сандалчо, той е толкова малък и нежен, можеше да отиде при Платненко, нищо че е толкова смачкан, можеше да отиде при Таралежко, кой знае какво би направил с четирите си крачета, дори при Кубинко можеше да отиде. Щом пее нищо чудно да може и да танцува. Но той... той да играе па де дьо с този грамадански ръст, с тромавата си външност. Какво каза тя? Били направена от атлаз, а той от гума. Да, гумата едва ли е предназначена за танци. Той реши да бъде малко по учтив с дамата, защото тя май вярваше наивно в него.

- Мога да ти покажа как се свири на китара. – изръмжа той.

- После. – подаде му ръка Туфи

- Кога после?

- След танца.

Ботушко пое малката ръка на Туфи и като не знаеше какво да прави с нея, я замачка. Туфи стоеше и чакаше. Мачкането не беше силно, затова тя търпеливо го понасяше.

- Значи ти искаш да танцуваме? – още веднъж попита Ботушко, за да се увери, че е разбрал правилно. - Па де дьо!

Туфи усмихнато кимна.

- Е, добре! Ще ти направя кефа. Но да знаеш никога не съм танцувал такова нещо. И да знаеш, малко съм гумен, целия съм гумен. И да знаеш...

Туфи сложи показалец на устните му да млъкне и му показа първите стъпки от танца.

- Не е толкова трудно.- измърмори Ботушко.

Туфи му показа и вторите стъпки.

- Ай, да му се не види и това е лесно.

Туфи изигра пред него третите стъпки.

- Хайде, давай! Може и да стане от мен танцър.

Той я подхвана и я вдигна над главата си. Туфи изпъна крак. После той я спусна галантно на земята.

- Е, как е?

- Добре. Трябва ти още малко гъвкавост.

- Гумата ми може да се гъне насам натам.

- И отскокливост.

- Да скачам, казваш.

- Удължени пропорции на тялото.

- Че аз съм си дълъг. Още ли да се удължавам?

- Дълъг си, но си малко трмав. Можем да порботим малко върху въртеливостта ти.

- Ей сега така ще се развъртя, че ще помета всичко наоколо си.- ентусиазира се Ботушко.

- Не, трябва по полека да я даваш! Да се въртиш грациозно! Да ти си много артистичен и музикален!

- Аз ли?

- Ти разбира се, нали свириш на китара, нали ни събуди нас обувките?

- Е, направихме го всичките, бандата искам да кажа?

- Да всички вие сте голяма класа, но ти ти си най-голямата. Дари ми искрица надежда, че някога пак ще мога да танцувам.

- Но ти танцуваш.

- Знам, но не танцувам на сцена, а сцената е най-важното нещо за една балетна обувка. Навремето имах един крак. Обувах го и танцувах с него. Той беше много изящен крак. Какви прасци имаше само! Беше безкрайно щастие за мен, когато го обръщах нежно, нежно. Докосвах с палци пръстите му и го целувах преди всеки танц. А кожата му беше седефана. Почти прозрачна, бяло розова.

- Никак не е приличал на мен. - измърмори Ботушко.

- Липсва ми този крак. – не го чу Туфи. – Загубих го когато ми се скъса вървичката. Разбираш ли, заради една вървичка ме захвърлиха тук. В този град всички сме захвърлени, захвърлени! - изплака Туфи.

- Ти и без крак можеш да танцуваш.
- Но не е същото. Не е. Искам си крака! - сложи ръце на очите си
Туфи и заплака.

Ботушко въздъхна. И той помнеше един крак - дебел и грозен. Прасци, боже мой, какви груби прасци имаше само. Ботушко смяташе, че всички прасци са такива. А имало и нежни. Да му се не види! Какво има да разбере още на този свят! Я чакай, дали кракът на Туфи миришеше. Защото неговият така миришеше, че свят да ти се завие. Между пръстите, увенчани с големи нокти, имаше доволно много мръсотия. Но Ботушко не се гнусеше. Смяташе, че така е редно. А не беше ли редно?

- Твоят крак миришеше ли? – внимателно попита той
- О, да, ухаеше на розов храст.
- Мда... – каза Ботушко.

Розов храст. Ега ти смехорията!

- А понякога на пролет. Разбираш ли, на пролет!
- Мда...

Пролет! Неговият крак миришеше на гадост, но от кой сезон и той не знаеше.

- Най- ми харесваше аромата на меденки.
- На меденки?
- Да, на меденки. И сега го усещам. На току що изпечени меденки.

Да неговият крак много се отличаваше от нейния. Меденки, пролет, розов храст...Глупости, как може да мирише на такива глупости един крак! Добре, че се е отървала от него. Ако тя познаваше неговия крак, щеше да въздиша по ... ноктите най- малко. Боже мой какви нокти бяха само!Големи и изкривени.

- Е, ще продължиш ли да ме учиш? – попита Ботушко
- Ах, да ще те уча разбира се. Изправи стойката си! Вдигни ръка!

Следвай стъпките ми!

Очите на Туфи бяха с хипнотетичен блясък. Те говореха на Ботушко, че е голям балет майстор. Че няма друг като него. Той изпълнява тялото си и затанцува, така както никога досега. Стори му се, че полита, защото тялото му стана като на пеперуда леко. Да, той беше роден танцьор каквото и да говореха другите. Те всъщност нищо не говореха. Само го гледаха с изпълнени с възхищение очи. Да, той танцуваше.

Таралежко

И докато удряше барабаните и когато спряха, една мисъл не излизаше от ума на Таралежко. Сега когато обувките са будни като репички, да не му изядат ябълките. Спомни си за дървото, което намери. Беше отрупано със сочни плодове. Но бяха много нависоко. Трябваше да стои под дървото и да чака случайно някоя ябълка да падне. Кога щеше да стане това, кой знае? Таралежко си блъскаше ума какъв план да измисли, та хем да накара обувките да му наберат ябълки, хем да не им даде. Погледна към Ботушко,

който танцуваше с Туфи танци. Беше голям. Лесно щеше да стигне ябълките, но беше голям. Кой знае колко щеше да изяде. Да, Ботушко не става. Да си играе там неговите танци-манци и да не мисли за ябълки. Кубинко, да, Кубинко може да свърши работа. Среден на ръст, малко скъсан. Ще отиде сега и ще го помоли. Да, и той танцува само, че валсове, танга и какви ли не глупости. Сигурно няма да му откаже. Ще отскочи през почивката да му откъсне ябълки. Но има голям език. Кой знае колко ябълки ще оближе с него. Не, не да пробва със Сандалчо. Той е малък, значи малко ще яде. Само да не повлече след себе си Джапанко. Таралежко не го познаваше и не знаеше какви му са способностите за ядене. Дали да не покани Платненко? В това време Платненко поправяше крака на пианото. Таралежко го огледа още веднъж и реши, че този ще му свърши работа.

- Платненко!- приближи до него Таралежко
- Оу!- каза Платненко, който беше се навел ниско до пианото.
- Мога ли да те помоля нещо?
- Аха!
- Ти виждал ли си едно дърво? Едно ябълково дърво накрая на града.
- Виждал съм. Я ми подай чука!
- С много ябълки.
- Много ли са?
- Ти обичаш ли ябълки?
- Скоро се скарах с една ябълка.- пошегува се Платненко.
- Обичаш ли да ядеш те питам?
- Не, не са ми по вкуса. – намръщи се Платненко.

Таралежко се зарадва.Точка такова същество му трябваше, което не обича да яде ябълки. Ще му набере и всичките ще му ги даде. Дали ще се навие?

- Какво ще кажеш, да дойдеш с мене до ябълката?
- Защо? – намръщи се Платненко.

Знаеше къде е дървото. Беше много далеч. Платненко само веднъж беше ходил до него и много се беше изморил. Сигурно е било зимно време, защото дървото стоеше голо и самотно. Не беше никак привлекателна гледка. После забрави за него.

- Виж колко хубаво стана пианото, а отначало беше едно такова разнебитено. Можеш да си помислиш, че е счупено. Но виж клавишите му колко са хубави! - каза Платненко като гледаше почти любовно пианото.

Таралежко погледна пианото. Какво му е толкова хубаво? Пиано като пиано.

- Да ти изпея ли една песен. Ще пея и ще свиря на пианото. Нима само Кубинко може да пее? И ние сме музикални. – каза Платненко и запя:

Пианото е днеска много мълчаливо.

Мълчат клавишите, мълчи звукът.

*Звучеше вчера музика игриво,
а днес помръкнал е светът.*

*Защо гласът му е замлъкнал?
Защо навред е тишина?
Денят изглежда, че е мръкнал
когато няма музика.
Запей сърце, свири пиано!
Не бива никой да мълчи!
Да чуваш прелест, ритъм само
когато музика звучи.*

Таралежко едва изчака края на песента. Той си мислеше само за ябълките. Как ще си хапва парченце, и после още едно и още едно.

- Знаеш ли как е истинското име на пианото? – попита Платненко.

- Ами пиано.

- Не, то се казва пианофорте. Името му е италианско. Пианото е италиански инструмент, но сега всички го използват.

- Ясно ми е това. Ако искаш да тръгваме. – нетърпеливо каза Таралежко.

- Натисни един клавиш! Ето този. Натисни го, де! Така задвижваш едно чукче, то задвижва една струна и се получава страхотен звук.

Таралежко натисна от немай къде клавиша, който му посочи Платненко и се заслуша в звука.

- Усещаш ли магията на звука? Тя те покорява, открива ти нови светове. Ето още един звук и още един. Така се ражда мелодията.

Таралежко натискаше клавиш след клавиш, който му посочваше Платненко и наистина се раждаше нежна музика. Той се усмихна. Скоро натискаше сам клавишите и отново се раждаше музика. Таралежко изведнъж се видя в голяма зала, облечен във фрак. Бодлите на темето му бяха дълги. Пръстите му играеха по клавишите. Беше забравил за всичко и всички. Даже за ябълките.

Балетмайсторът Ботушко

Когато Сандалчо показа как се свири, той даде саксофона на Джапанко и докато го гледеше как надува мундшука се замисли. Не, в този град нямаше да срещне своето братче или сестриче. Трябваше да продължат нататък. Дали наистина няма други градове, както му каза Джапанко? Тогава къде, къде трябваше да търси? Идея си нямаше. Внезапно си спомни, че Ботушко имаше една истина, която не му каза. Да не би да е свързана с него? Сандалчо едва удържа желанието си да скочи да отиде при Ботушко. Трябваше още малко да понаглежда Джапанко, докато той се справи със саксофона. Пък и Джапанко му беше станал

приятел. Приятелите не се изоставяха така на средата на нещо. Захапал мундшука Джапанко усмихнато приближи до него.

- А 'ече 'виря! - каза той.

- Не те разбрах. – сложи ръка на ухото си Сандалчо.

Джапанко изплю мундшука и повтори пак:

- Аз вече свиря.

- Да, да, ти вече свириш.

- Представяш ли си, ако имахме два саксофона. Щяхме да свирим да свирим. И аз щях да направя летен театър. Всяка вечер щях да изнасям концерти. Щях да бъда и водещ и музикант, а защо не и певец. Впрочем защо да не го направя?

- Щом си решил, ще го направиш. А сега искаш ли да отидем при Ботушко. Да му се похвалиш, че си се научил да свириш на саксофон, да споделиш идеите си.

- Добре. Да тръгваме!

Те завариха Ботушко да се обяснява нещо с Туфи. Той отдалече ги видя и по средата на разговора го прекъсна.

- Сандалчо, аз мога да танцувам... как беше? – обърна се той към Туфи.

- Па де дьо!

- Същото. Това е балет, ако не знаеш, вариация на класически балет. Ей, важно нещо! Сандалчо, да ти покажа ли?- извика вдъхновено той.

Той изпъна тяло и се завъртя около себе си. Без да иска падна, но миг след това стана и пак се завъртя.

- Е, аз още се уча. Може да се случи някой куцуз, защото па де дьото е сложно нещо. – каза смутено той.

- Ти ме изненадваш.- каза Сандалчо. – Никога не бих си помислил, че ще те видя някога да танцуваш камо ли класически балет.

- Аз и себе си изненадвам, но тази дама, - протегна той длан към Туфи. – тази дама ми стори магия.

Туфи се изчерви и махна с ръка.

- О, той само си приказва така. А е гений, балетмайстор. Ако има магия, това е магията на танца.

- Да, да, да! - възторжено каза Ботушко и погледна към Джапанко. – А това кой е? И защо си му дал саксофона?

- Това е моят нов приятел Джапанко. Уча го да свири на саксофон. И той е гений.

- Е, тогава посвири ни, Джапанко. – каза Ботушко.- А ние с Туфи ще ви изиграем нещо.

- Има един композитор - Гершуин. – каза Джапанко. – Да ви изсвирия нещо от него?

- Давай! – викна Ботушко и предложи ръката си на Туфи.

Джапанко лапна мундщука и засвири. Той свиреше така сякаш цял живот е правил това. Сандалчо седна на една щайга. За какво беше дошъл тук? А? За истината на Ботушко. Нищо, тя щеше да почака. Един танц щеше да почака. Къде ли беше Кубинко сега, а Платненко, а Таралежко? Трябваше да бъдат тук и да наблюдават това чудо на чудесата. Ботуш да танцува класически балет.

- Хареса ли ти? – попита задъхано Ботушко след като няколко пъти се поклониха с дамата си.

- Много – изръкопляска Сандалчо. – Когато танцуваш с твоята дама, ти все едно летиш.

- Да, не ви я представих. Това е Туфи - прима балерина.

Сандалчо пое ръката ѝ и вместо да я целуне, я раздруса здравата. Ботушко щеше да протестира, но Туфи засмяно го спря. Как един малчуган ще целува ръка! Та той беше много малък, за да му дойде на ум това.

Сандалчо дръпна настрана Ботушко и му каза:

- Ти щеше да ми казваш...

- Какво, – изтри потта си Ботушко.- какво трябва да ти казвам?

- Ти имаше една истина.

- Истина, каква истина? А Оная истина! – плесна се по челото Ботушко.- Не зная дали да ти я казвам. По добре сам да откриваш истините.

- Каж ми я! Моля те!

- Не му е сега времето и мястото.

- Моля те!

- Е добре, но като ще я казвам, ще я кажа на всички. Тя не се отнася само за теб.

- Аз какво да направя?

- Извикай тук...Кой липсва?

- Кубинко, Платненко и Таралежко.

- Да. Извикай ги, а дотогава аз ще си почина. Много е изморителен този танц. Хей, Джапанко, посвири ни нещо бавно, алегро, умерато. Престо анданте, анданте.

Токи и Кубинко

Сандалчо завари Кубинко да рисува с ръцете си въздушни сърца на Токи. Той се спря и се скри зад един дървен шкаф. От там можеше да разгледа добре дамата на Кубинко. Стори му се стара и грозна. "Какви са тези сърца"? – помисли си той учудено. Такова нещо рисуват само влюбените хора. Не му се вярваше Кубинко да е влюбен в такава възрастна жена. Не, не сигурно леличката му предава уроци по рисуване. И ей сега ще извади показалката и ще го чукне през ръцете, защото последното сърце беше доста изкривено. Да, да тази леличка наистина е учителка, реши Сандалчо като видя очилата ѝ. Той излезе иззад скривалището си и се насочи към тях.

- Вие сте учителка, учителка по рисуване! – заяви той когато стигна при тях.

- Тя да е учителка.... Учителка ли си?- попита изненадано Кубинко.

- Не, никога не съм била учителка в живота си – засмя се Токи.-
обувах крак на бизнес дама, после на обикновена работничка, но учителка не съм била.

- Какво представлява кракът на бизнес дама и различен ли е от крака на работничка? – учуди се Кубинко.

- О, да естествено. Ноктите на бизнес дамата са лакирани всички до един. Кракът беше нежен. Говореше ми.

- Какво ти говореше? Да не е бил влюбен в теб? – вдигна вежди презрително Кубинко.

- Не разбира се! Този крак беше влюбен единствено в себе си. Говореше ми за собствените си прищявки, ахкаше, охкаше когато трябваше да измине някакво разстояние пеша. Защото разбирате ли него все в кола го носеха.

- О, в кола ли? – каза с уважение Сандалчо.

- Аз нямаше да се износя, ако бях продължила да бъда обувка на бизнес дамата, но кракът беше много придиричлив. И ме замениха с друга обувка. Токчето ѝ беше по високо. А този крак обичаше високите токчета.

- И как попадна при крака на работничката? – попита Сандалчо.

- Обувка втора употреба - чувал ли си за това?

- Не съм.

- Той е още много малък, за да чуе подобни страхотии. - прегърна го Кубинко.

- Със сестра ми ни дадох в един магазин втора употреба и оттам ни купи кракът на една работничка. Да знаеш,тези крака не са съвсем чисти. На този имаше и един мазол. Много противен мазол. Ноктите не бяха чували за лак, но кракът беше добросърдечен. И той сигурно би се влюбил в мен, но аз не му дадох време. Счупих токчето в едно паве. И ме захвърлиха.

- Захвърлиха те?

- Да, захвърлиха ме. Ако бях попаднала в краката на учителка, може би тя щеше да се грижи по - вече за мен. Знаем ли? Ти защо помисли, че съм учителка? - попита тя Сандалчо.

- Защото...- Сандалчо спря наред изречението.

Ако ѝ кажеше истината можеше да я обиди.Кубинко го спаси, като го прекъсна:

- Защо си тук?

- Аз ли? – попита объркано Сандалчо, после се сети защо е тук и каза: - Ботушко ме изпрати да ви събера. Той има да ни казва една своя Истина, която може да бъде и наша Истина.

- Да вървим тогава! Идвате ли, мадам? – обърна се Кубинко към Токи.
- Аз не съм от вашата компания?
- О, що за глезотии? – разпери ръце Кубинко. - Без теб не тръгвам никъде.
- Добре, добре, ще дойда. Само...
- Само - гамо.. да ги нямаме тия.- хвана я под ръка Кубинко. – Води ни, малчо!
- Трябва да намерим Платненко и Таралежко – каза Сандалчо.
- Хей там, до пианото са. Таралежко, Платненко – извика с мощен глас Кубинко – Я елате тук!

Когато Платненко и Таралежко дотърчаха, Сандалчо им обясни какво иска Ботушко и всички тръгнаха. По пътя Кубинко се закачаше с Платненко, спъваше Сандалчо, щипеше Таралежко само и само да направи впечатление на Токи. Но не беше нужно. Токи така или иначе гледаше само него.

Истината на Ботушко

Когато пристигнаха Туфи показваше нова стъпка от балета на Ботушко. Той беше изплезил език и с върховно усилие се мъчеше да я направи.

- Хайде, подскочи малко по високо. Така! Не се отпускай!- говореше му Туфи.
- А ето, приятелите ми пристигат - зарадва се Ботушко – Дай тайм аут!

Той огледа добре Токи, после погледна към Кубинко и му смигна:

- Как е мадамата приятел, налапа ли въдицата?
 - Като че ли? Тя, разбираш ли, не може да повярва, че такъв левент като мен се е влюбил в нея. Защо и аз не знам. Но е хубава нали?
- „Абе, хубава, друг път” – помисли си Ботушко. – “Моята е къде - къде по- хубава”.

“Моята?” Какви си ги мислеше? Туфи не беше неговата. Неговата беше друга. Да, сега трябваше да разкрие на приятелите си истината за обувките.

- Седнете, приятели!

Всички насядаха кой където може. Седнаха в кръг така че да се виждат всички. Ботушко въздъхна и започна:

- Не зная кой ви е втълпил, че обувките са самотни на този свят. Това не е истина. Те винаги се раждат по двама.
- Аз.. аз имах сестра - каза Токи.
- Виждате ли, тя имала сестра, но това не е изключение.
- Значи ти казваш, че сънищата на Сандалчо са истина? – попита Кубинко. - Абе, и аз се усъмних, когато Токи ми каза, че имала сестра. Но ти, Ботушко, откъде си толкова сигурен?

- Аз...аз...аз..

Ботушко прелъщаше една тежка буца в гърлото си и не можеше да продължи. Туфи го погали с атлазената си ръчичка и го подкани:

-Ти, ти?

- Аз имах съпруга! - каза Ботушко.

Споменът отприщи поток от сълзи. Ботушко отдавна не беше плакал и сега хълщаше като малко дете. Образът на съпругата му изплува пред очите му. Ако можеше той би го хванал и би го затворил в какво...? В буркан например. Да, в буркан не би било лошо. Щеше да го поглежда когато си поиска. Приятелите му го наобиколиха и всеки се мъчеше да го успокои с нещо. Токи му подаваше кърпичка. Джапанко се щуреше насам -натам, Сандалчо хвана ръката му. Дори Таралежко си помисли „Ако имах ябълка, дори една единствена, щях да му я дам.” Само Кубинко стоеше замислен настрана. „Той я е обичал. Обичал я така както аз обичам сега Токи. Ако аз я загубех също толкова горчиво щях да плача.” Когато Ботушко се наплака, той изтри очите си.

- Ние бяхме създадени в една фабрика. Когато я видях за пръв път, разбирате ли, не я харесах. Как съм могъл? Видя ми се тромава, гумена, свръхголяма. Какъв тъпак съм бил! Тя по всичко приличаше на мен. И аз бях същият загубен гуменяк.

- Не си загубен.- погали го Сандалчо.

- Загубен съм.Загубен съм без нея.Защото после по близки от нас нямаше. Заедно лягахме, заедно ставахме. Заедно гонехме...какво ли? Каквото ни паднеше! Тя имаше една драскотина на ходилото. Аз много я подигравах за тази драскотина. После разбрах, че я е получила заради мен. Препречила пътя на един нож. А той щял да ме раздере направо.Но аз не знаех и само й опявах. „Драскотината ти това, драскотината ти онова”.

- Но къде е тя? – внимателно попита Сандалчо.

- Потъна.

- Как така потъна? – наскачаха всички.

- Ей така, в едно блато потъна. Нашите крака ни заведоха на лов. Всичко беше нормално. И друг път бяхме ходили. Попаднахме в блатиста местност. С мъка крачехме напред. Лепкавата кал ни превземаше бавно и полека. Беше истински кошмар. Докато .. докато тя изведнъж потъна. Блатото я прибра при себе си. Мен ме измъкнаха с големи усилия. За какво ли? Бях останал сам. А самотните обувки, знаете ли къде отиват?

- Къде?

- На боклука! Самотните обувки отиват на боклука. – каза Ботушко и наведе глава.

- И не можах да я извадят? – недоумяваше Кубинко.

- Дори и не направиха опит – каза съкрушено Ботушко. – Нали виждате, аз не съм толкова стар, не съм толкова повреден. Даже

драскотина нямам по себе си, но съм сам. Самотните обувки имат лоша съдба. Не като на повредените.

- Нима има разлика? – възкликна Туфи.

- О, да! Има и то голяма. Чувал съм, че на света има Велик Майстор. Той поправя обувки. И може да събере разделените двойки. Но за такива като мен няма надежда.

- Значи ти казваш, че естественото състояние на обувките е да са по две? – попита недоверчиво Платненко.

- Да!

- И винаги си го знаел?- попита Сандалчо.

- Да!

- Защо не ни го каза по рано? – недоумяваше Сандалчо

- Не зная дали щяхте да ми повярвате. Аз и сега не съм сигурен, че ми вярвате.

- Значи, ние може би всичките си имаме половинки? - несигурно каза Платненко.

- Гаранция, че си имате. Стига да не са потънали като моята съпруга. - кимна Ботушко.

- И ако ги намерим... – каза Платненко.

- И ако ги намерим...- повтори Джапанко.

- И ако ги намерим... – замечта се Кубинко.

- И ако ги намерим... – засмя се Токи.

- И ако ги намерите, Великият Майстор може да ви поправи и да живеете пълноценен живот! - извика възторжено Таралежко.

- Само аз няма никого да намеря.- тъжно каза Ботушко.

- Аз ще бъда докрай с теб.- прегърна го Туфи.

- Но твоята половинка може да чака някъде? – каза Ботушко.

- Може, но аз ще остана с теб. Ти толкова добре танцуваш балет. Мога ли да изоставя такъв балетмайстор?

- Ти искаш да ми станеш спътничка,– погледна я с други очи Ботушко. - като моята другарка?

- Като твоята другарка.

- Но може ли така? Ти си толкова ... атлазена, бяла и хубава. А аз съм гумен, черен и грозен. Каква двойка бихме могли да бъдем?

Туфи погледна приятелите на Ботушко, после погледна и него и каза:

- Знаем една песничка по този случай. Ще ти я изпея и ти ще решиш, дали сме един за друг.

Живяла една хубавица

с лице по бяло и от сняг.

Красавица била, девица

и обикаляли я цял рояк

За женене момци красиви

*предлагали й дар след дар.
Прекланяли главите мълчаливи
за жест един подобно фар.*

*Но тя нехаела. Била студена.
Не би избрала никой за съпруг,
грозник с душа от бога озарена
обичала и никой друг!*

- Да, – каза Ботушко. - хубава песен! Тогава... какво ще кажеш да се... да се оженим!

- Тоя какво каза?- не дочу Кубинко.

- Предложи й да се оженият – тихо каза Сандалчо.

- Той акъл има ли? И аз съм влюбен, - Кубинко се обърна към Токи. – но не мога да се ожения за теб.

- Че кой го е искал? - вдигна рамене Токи.

- Не ти ли се иска? - Кубинко малко се засегна.

-Аз също искам да намеря сестра си – предъвка нокът Токи. – Влюбването е моментно състояние. То може да се изпари много лесно. Ако намеря сестра си, ще се явим пред Великия Майстор и кой знае може да си намерим някой хубав крак.

- Някой хубав крак, а?- горчиво каза Кубинко.

- Да, някой хубав крак. – закачливо се усмихна Токи.

В това време Ботушко хвана ръката на Туфи и сложи на пръста й една калинка. Калинката разтвори криле, но не хвъркна. Тя само се понамести на пръста на Туфи и застина.

- В този град няма друга двойка. Ние ще бъдем първите лястовици, нали? – каза Ботушко.

- Вие двамата ще останете тук, така ли – попита изумен Сандалчо.

- Ами така излиза - каза смутено Ботушко и се обърна към Туфи. - В началото може да ни е малко трудно. Аз много хъркам да знаеш.

- Ще си слагам пухче от глухарче в ушите.- засмя се Туфи.

- Имам и други недостатъци, но смятам да ги запазя в тайна, че току те разубедея да се ожениш за мен.

- О, какъв си сладуран! – щипна го по бузите Туфи.

- Няма да се срещнете с Великия Майстор! – все още недоумяваше Сандалчо.

Ботушко погледна Туфи и погали бузата й.

- Ти пак си помисли. Аз и да се срещна с Великия майстор, файда нямам, но ти? Спомни си, мечтаеше да танцуваш на сцена.

- Да, мечтаех. – оброни глава Туфи.

- Никога няма да обуеш нежен крак.

- Да, няма да обуя нежен крак.

- Никога няма да срещнеш своята половинка.

- Да, няма да я срещна.
- Още ли искаш да останеш с мен?
- Чест ще бъде за мен да съм твоя съпруга. – каза само Туфи.

Всички изръкопляскаха, а двамата годеници се целунаха. Целувката беше толкова дълга, че на останалите им доскуча и всеки тръгна по своята работа.

Цяла кошница с ябълки

Джапанко прегърна Сандалчо през рамо и каза:

- Виж каква хубава двойка са! Аз също смятам да потърся своя близък, но завинаги ще ти остана приятел, така да знаеш.

Сандалчо го погледна усмихнат и рече:

- Представяш ли си сега нашите близнаци да са се срещнали така както ние и да си приказват. За какво ли става дума?

- О, за какво ли не? Например за морето. Ти виждал ли си море?

- Не. Какво представлява?

- Морето е много по голямо от реката. Вода на която не се виждат бреговете. А плажът е великолепен. Аз съм създаден за този плаж.

- А какво е плаж?

- Плажът се състои от хиляди, милиони, трильони песъчинки. На тях се лежи, правят се замъци, краката заедно с нас се разхождат. Е, понякога се разхождат и без нас. Тогава морската вода се стреми да ни докосне, нас джапанките, а ние бягаме, не защото се страхуваме от нея, а така, играем си. Искаш ли да ти изпея една песничка за морето?

- Ами изпей ми!

Джапанко се намести и запя:

Морето днес е мъничко смутено.

Вълни разплисква чак до своя бряг.

Прелитат чайки уморено.

Не свети стария маяк.

Защо ли? Аз сега се питам.

Защо са тихи морските вълни?

Защото някой снощи се е скитал

и се отдал на весели игри.

Да, нека отпочине си морето!

Да има нека то почивен ден!

Място да има то където,

да бъде на игрите в плен.

Когато свърши песничката Джапанко каза замислено:

- Аз затова искам да срещна Великия Майстор, за да докосна още веднъж морето и неговия плаж. И нека пак се скъсам. Ще знам, че съм

изживял пълноценно живота си. Ти вярваш ли, че ще намерим Великия Майстор?

- Вярвам! Ботушко е толкова голяма същество. Той не може да лъже. Неговата Истина беше истина.

- Щом ти казваш и аз ще повярвам. Нали сме приятели? Може нашите близнаци да тръгнат към нас и да се срещнем на средата на пътя.

В това време Таралежко се приближи до тях, поогледа се и каза:

- Добре, и аз ще тръгна с вас, където и да отидете. Онзи, какъв беше Великият майстор, сигурно ще ме почерпи с това онова, но да не забравяме, че тук има една ябълка. Не иде да я оставим така, необрана. Ще се обиди, ябълката, де. Ще се разсърди. Ще каже: ”Гледай ги тия, една ябълчица не си откъснаха от мен. Гадове, мръсни!”

- Преди да тръгнем, ще отидем до прословутата ябълка – с досада каза Джапанко. - Сандалко, кажи му!

- Добре, добре, просто исках да се уверя. – миролюбиво каза Таралежко и се втурна към Кубинко, Платненко и Токи.

- Да знаете тук има една ябълка.

- Стига с тая ябълка! Разбрахме, искаш да я оберем. – махна с рака Кубинко.

- И да я изядем.- облиза се Таралежко.

- Добре, преди да тръгнем ще я оберем и ще я изядем.

Таралежко остана да мисли как да му се паднат повечко ябълки. Ще отреже едно малко, ама малко парченце за Кубинко, после друго за Платненко, трето за Джапанко, четвърто на Сандалчо. Дамите сигурно няма да искат да не си развалят талията. За Ботушко - той няма да се сети за ябълки. Влюбените мислят за други неща. Останалото остава за него. Оха!

Една слюнка покапа от устата му. Той я обърса и пак започна да пресмята - на Кубинко, на Платненко, на Джапанко, на .. на Сандалчо няма да даде. Той мисли само за бъдещото си пътуване. Остават на Кубинко, на Платненко на ...Джапанко. Кога Джапанко е опитвал ябълки? Никога. Може да му каже, че вкусът на ябълките е, бър, лош. Остават Кубинко и Платненко. На Кубинко, на Платненко, Платненко е толкова смачкан. Едва ли мисли за ябълки. Не на Платненко няма да даде. Остава му Кубинко, ех, Кубинко. Трябва да има някой който да раздруса силно дървото. Кой би го сторил ако не Кубинко. Да, ще трябва да му даде парченце. А Кубинко може и да откаже. Дано да откаже.

- Хей, приятел да тръгваме към ябълката! - тупна го по рамото Кубинко.

Ябълката се намираще накрая на града. Но когато стигнаха до нея видяха с прискърбие, че тя беше обрана. Таралежко загуби ума и дума. Той само отваряше и затваряше уста. Как може, кой е сторил това, защо го е сторил?

- Да не би да са ви се прияли ябълки? - попита някой.

До тях тихо се беше приближила една непозната обувка. Тя имаше висок ток и зелени каишки. Беше със запретнати ръкави и ги гледаше усмихнато.

- Бригадата току що свърши. Ако знаехме, че ще имаме помощници, щяхме да ви изчакаме.

- Кубинко! – подаде ръка Кубинко.

- Чехла! – подаде и своята дамата.

- Много ли ябълки набрахте? – преглътна слюнка Таралежко.

- Доста бяха, но ние сме гърмени зайци, лесно се справихме.

- Е, добре ние да си тръгваме. - наведе глава Таралежко.

- Как ще си тръгвате? – отвори широко очи Чехла. - Без да сте ни опитали ябълките.

- Ще ни дадете да опитаме? - Таралежко не можеше да повярва.

- Ами да, какво ще ги правим толкова ябълки? - разпери ръце Чехла.

- Ако може на мен да ми дадете една, две или три...- замижа с очи Таралежко.

Три ябълки - това беше чисто нахалство и таралежко чак се засрами от думите си, но Чехла каза:

- А не искате ли една кошничка пълна с ябълки?

- Цяла кошница!

- Да, защо не, какво ще ни струва?

- Но кошницата да не е някой малка? – закапризничаваше Таралежко. - Да е по, по, по – големичка.

- Ще изберем най - голямата кошница и ще я напълним догоре с ябълки. Даже ще я препълним - каза Чехла.

На Таралежко не му се вярваше. Че кой се разделя така лесно с ябълките си, но когато обувките изнесоха една голяма кошница пълна с ябълки, очите му станаха на четири. Помъчи се да вдигне кошницата, но не успя. Прекалено тежка беше за него. Ами сега какво щеше да прави сега? Тогава Кубинко грабна кошницата и каза:

- Хайде, приятел да тръгваме! Аз ще нося кошницата.

Кубинко тръгна напред с Токи. След него подтичваше Таралежко, който внимаваше да не се изтърколи някоя ябълка, а след тях вървяха и си приказваха нещо Платненко, Джапанко и Сандалчо. Време беше да се сбогуват с Ботушко и Туфи и да поемат по пътя, който водеше към ботушковата истина.

Раздялата

Да, Ботушко и Туфи щяха да останат в града на заспалите обувки. Само че той не беше град на заспалите обувки, а град на събудилите се обувки. В тях кипеше такава жизнена енергия, която им даваше сили да правят различни неща. Едни строяха магазини, други театри, трети

спортуваха, четвърти репетираха. Ботушко завърза очите на Туфи и я хвана за ръката.

- Къде, къде ме водиш? – попита тя.

- Ще видиш! – отговори той.

Най - после той спря и отвърза шалчето от очите. Намираха се на малка полянка. Вдясно ромолеше едно поточе, пеперуди хвърчаха насам - натам. Тревен килим застилаше полянката.

- Тук ще бъде нашият дом, – каза Ботушко. – аз ще го построя.

Туфи затанцува по поляната. Тя се навеждаше и береше цветя, докато не набра голям букет.

- За нашата бъдеща къща.- каза щастливо тя.

- За нашата бъдеща къща. – целуна я Ботушко.

- Вярвам, че ще има къде да ни посрещате. - каза приближилия се Кубинко.

- О да, най - голямата стая ще бъде за гости, защото вие ще се умножите, когато намерите своите близнаци. – каза Ботушко.

- Дойдохме да се сбогуваме с вас. – промълви Сандалчо.

- Е, този момент все някога щеше да настъпи - изсумтя Ботушко. - Ще ми липсвате, приятели. Кубинко, да ги пазиш, ти си най- голям и аз много разчитам на теб.

- Не се съмнявай в мен, Ботушко. Дори и първи да намеря своя брат близък, аз ще остана със Сандалчо докрай.

- Таралежко, хей Таралежко, къде си?- огледа се Ботушко.

- Тук съм. – излезе иззад кошницата Таралежко, дъвчейки. - Една ябълка тук се беше търколила, та трябваше да я изям. Защото се беше търколила.

- И ти ли тръгваш?

- О, и аз. Тук не ме задържа нищо. Освен ябълката, но нея я обраха. Е, малко дадоха и на мен. Можеше да ми наберат още една кошница, но толкова им се откъсна от сърцето.

- Сбогом, Тарльо! – реши да го прегърне Ботушко, но се сети колко е бодлива прегръдката му и се отказа.

- Сбогом, сбогом. - каза набързо таралежчето и се скри зад кошницата.

Искаше да си довърши парчето, което ядеше, но щом го лапна спря. Една сълза се появи в очите му.Този Ботушко му беше станал много близък. Онази гадна бучка се появи в гърлото му и не можеше да преглътне каквото и да е. Гадна, гадна бучка!

- Ей, Ботушко, – изпълзя той обратно. – ти имаш ли си домашен любимец?

- Какъв по точно?- попита Ботушко.

- Ами кученце или котенце, такова нещо.

- Нямам си, защо?

- Защото...- Таралежко погледна другите обувки и въздъхна. Трябваше да се раздели с някого. Но с кого?

- Защото...- Таралежко отново направи опит да преглътне буцата. Но как може такава нещo? Да се разделят приятели. Как може!

- Защото аз оставам с теб. С вас двамата, де.- протегна той ръка към Туфи. - Ще ви бъда като домашен любимец.

- Оставяш ли ни? – внимателно го попита Кубинко.

- Тук има хубави ябълки.- измърмори Таралежко, после се ядоса. - Аз не заради ябълките, но Ботушко ми е някак близък. И вие сте ми близки. Ох, не мога да ви разделя. Ох, тръгвам с вас. Ох, не, не, не оставам тук!

Кубинко го прегърна въпреки бодлите и каза:

- Остани с тях! Те имат нужда от един...домашен любимец. Ние скоро ще намерим нашите близнаци и няма да имаме време да ти се радваме.

- Е, тогава прегръдка? – предложи Таралежко и разпери ръце.

Всички се наредиха на опашка, но не го прегръщаха. Просто му подаваха ръка и Таралежко здравата я раздрусваше.

- На изпроводяк да дадем един концерт на останалите обувки. – предложи Кубинко. - Сандалчо, грабвай саксофона! Ти, Таралежко, на барабаните! Ботушко, къде ти е китарата? Платненко, пианото те чака! А аз ще изпея подходяща песен!

Обхвана ги радостен ентузиазъм. Те грабнаха инструментите, почистваха ги, настройваха ги, а Кубинко разпяваше. Избраха да изнесат концерта си на голяма сцена направена като че ли тъкмо за тях. На първия ред седнаха Токи и Туфи. Джапанко категорично отказа да е сред публиката. Той стоеше зад кулисите и се усмихваше на Сандалчо. Следеше мундщука на саксофона, като че ли искаше да запомни всяко едно движение.

- А сега, уважаеми зрители, ще започнем нашият концерт с една песен за приятелството. Сигурен съм, че между вас вече има истински приятели, затова припявайте с нас. – поклони се на публиката Кубинко и запя:

Приятелството е като омайно сладко.

Опитаи ли го все ти се ще

да има кой да казва братко

и да си стискате ръце.

Приятелю, не ме забравяй!

Навеки с мене ще си ти!

Където и да идеш, диря ми оставяй!

Където и да си, приятел ми бъди!

*Приятелството е като голямо цвете.
Достига ароматът му до нас.
Ухае силно пролет, лете,
блести като елмаз.*

*Приятелю, не ме забравяй!
Навеки с мене ще си ти.
Където и да идеш, диря ми оставяй.
Където и да си, приятел ми бъди*

Припева го пееха всички. И обувките зад кулисите, и тези на сцената, и зрителите. Сандалчо извика на Джапанко да дойде на сцената, подаде му саксофона и той изпълни една прекрасна партия. Всички викаха „Бис, да се повтори!“. Беше чудесен, незабравим концерт. За него дълго щеше да се разказва.

- Е, да се разделяме приятели! – въздъхна Ботушко- Време е.

Когато тръгнаха само Сандалчо се обръщаше от време на време. Ботушко, Туфи и Таралежко ставаха все по- малки и по- малки, докато накрая изчезнаха. Платненко каза:

- Да поеем, а. Пътят ни ще се види по лек.

И те запяха:

*Приятелството е като омайно сладко.
Опитаи ли го все ти се ще
да има кой да казва братко
и да си стискате ръце.*

Мравката

Отначало пътят им изглеждаше много лек. После започнаха да провлачвот крака. Накрая съвсем се умориха. Джапанко каза:

- Да поседнем малко, а? Вървие така, като че ли ще стигнем нещо и някъде. А не знаем какво.

- Уф,- изсумтя Платненко.- гьонът ми се подпали.

- Че ти имаш ли гьон? Твоето е проста гума и просто платно.- изсмя се Кубинко. - Измори ли се, мила?

Последната реплика беше отправена към Токи. Тя нищо не каза, но се строполи на пътя.

- Да, трябва да си починем! - заключи Кубинко и й помогна да седне под един храст.

Сандалчо се обърна, видя, че всички са седнали на тревата и каза:

- Защо спирате, трябва да вървим!

- Къде, Сандалчо, къде отиваме? Кой ги знае нашите близнаци къде са? - раздразнено каза Кубинко. – Я, сядай тук да си починеш малко!

- Но аз не съм изморен.

- Си! Сядай при нас! Докато не си поемем малко дъх, никъде няма да ходим! - сгълча го Кубинко.

Сандалчо седна с неохота малко настрани от всички. Те не бързаха защото не бяха сънували близнаците си. А той беше сънувал и сякаш близнака го викаше при себе си. Не разбираше, защо трябва да губят време в почивка. Ето седят си там и нямат намерение да стават. Но той ще тръгне. Сам ще тръгне пък каквото ще да става. Сандалчо се изправи, за да продължи пътя си, но внезапно се олюля и се строполи на земята. Обувките се спуснаха към него.

- Вода, дайте вода! - извика Токи.

- Откъде да намерим вода? - завайка се Джапанко.

- Роса, събирайте роса от листата на храстите! – хрумна й на Токи.

Платненко пръв събра няколко капки и ги изля в устата на Сандалчо. Но той не идваше на себе си. Кубинко му подложи трева под главата и заразстрива ръцете му. Сандалчо отвори очи, но не видя приятелите си, а своя близнак. Той стоеше до него и му се усмихваше.

- Най- после се срещнахме – каза той

- Да, най-после.И няма да се разделяме никога вече нали, братко мой?

- О, аз не съм ти брат.

- Не си ли?

- Не виждаш ли, аз съм сестра ти!

- Да, разбирам, ти си моята сестра. Здравей, сестричке моя!

- Здравей!

- Искам да те прегърна. Искам, искам...

- Хей, стига си прегръщал дамата! – чу той гласа на Кубинко.

Когато дойде на себе си видя, че държи в прегръдките си Токи. Кубинко го гледаше, смръщил вежди.

- Какво ти става? – попита той.

- Не знам, но като че ли видях сестра си.

- От умората е. Хайде да си направим тук лагер и да поспим! – предложи Платненко.

Всички се съгласиха дори и Сандалчо. Накладоха си огън и седнаха около него.

- Ех, да беше тук Ботушко щеше да ни посвири на китара!- въздъхна Платненко.

- Ние с Джапанко можем да ви посвирим на саксофон. - предложи Сандалчо.

Той извади саксофона и лапна мундщука. Тъкмо щеше да засвири и някой извика:

- Ехей, да не се готвиш да нарушиш тишината?

Всички се заоглеждаха. Не можеха да разберат откъде идва гласа. Сандалчо се послуша почака малко, но нищо по- вече не се чу.

- Да не би да ми се е присчуло? – каза той- вие чухте ли някакъв глас?

- Като че ли чухме? – почеса се по главата Платненко.

- За тишината говореше. – допълни Джапанко.

- Но кой знае какво е било? Хайде посвири! – обади се Токи.

- А ние ще потанцуваме. Нали мила? – ухили се Кубинко.

Сандалчо захапа мундщука и...

- Спри, спри ти казвам, тук никой никога не е свирил! – каза недоволно гласът.

- Кой си ти? – извика ядосано Сандалчо. – Излез да те видя как забраняваш музиката ми!

- Излез, излез! – завикаха всички.

Тогава изпод едно полско цвете се измъкна една мравка. Тя сложи ръце на кръста си и войнствено каза:

- Е?

- Мравка,- засмя се Кубинко. – най- обикновена мравка. И тя тръгна да забранява. Докъде достигнахме, боже мой!

-Защо искаш да не свиря?- попита Сандалчо.

- Защото така.- наежи се мравката.

- Ти чувала ли си моята музика? – каза Сандалчо.

- Не и не ми трябва. Това тук е моя земя и ще правите каквото кажа! А аз казвам, че не ми се слуша тъпата ви музика.

- Не е тъпа. Ти трябва само да чуеш!- приближи до нея Токи

Мравката я погледна намръщено.

- Веднъж ми се случи да чуя... музика. Някакви бродяги вдигаха невъобразим шум. Казаха, че било музика за ушите. Изгониха всичко живо, дори моите братя и сестри. А аз си бях счупила крачето и не можех да помръдна. Останах тук съвсем сама. Разбирате ли, съвсем сама. После ми хареса. Тишината беше великолепна.

- Но ти не си слушала истинска музика. – усмихна се Токи.

- А какво, какво съм слушала?

- Това е било какафония.

- Каква е разликата между какафония и музика? – намръщи се мравката.

- О, разликата е от небето до земята.

Мравката хвърли един поглед от земята до небето и каза:

- Не е голяма.

- Не е ли?

- Не е. Защо ми губите времето? – тропна с крак мравката.

- Не казахме правилно за разликата. Тя е от този храст до другия.

Хей там. - показа й Токи.

- Къде, къде? – погледна мравката

- Хей там в далечината!

- Тогава доста е голяма – замисли се мравката
- Нека Сандалчо ти посвири?
- Добре, но малко.
- Няколко акорда. – хитро каза Токи.
- И да ме гледа в очите. Като кажа „стоп” да спре! – намръщи се мравката.

- Като кажеш „стоп” ще спре – засмя се Токи.

Сандалчо налапа пак мундщука и се приготви да свири, но мравката го спря.

- Нали чу? Като кажа „стоп” спираш.
- Чух, чух. – каза Сандалчо и засвири.

Музиката беше като никоя друга. Тя се понесе над тях и се разтвори в небето. Нежните звуци погалиха всички до които се докоснаха. Мравката отвори уста да каже „Стоп”, но така си и остана с отворена уста. Сякаш сладък, пресладък сок потече през небцето ѝ. Мравката протегна език за да го облизе и притвори очи в блаженство. Музиката ѝ напомни за близките - Как строяха дружно тунели! Как носеха житни зрънца! Това не беше музика, а някакво вълшебство. Единствената дума, която мравката искаше да каже беше „Продължавай”. Но нямаше нужда, защото Сандалчо нямаше намерение да спира. Той свиреше ли, свиреше за пътя, който им престоеше, за своята сестра - близначка и за всичките си приятели. Мравката се приближаваше все по близко до него, замаяна от магията наречена музика. Когато Сандалчо свърши, тя само прошепна „Хубаво” .

На път

Докато останалите се приготвиха да спят, мравката не си откъсваше от Сандалчо.

- Никога не бях слушала музика. То било истинско вълшебство! Утре ще ми я изсвириш ли отново?

- Не искаш ли нещо друго да ти изпълня? – попита Сандалчо.

- Има ли друго?

- О, колкото си искаш!

- Не мога да повярвам! Значи музиката не е само една?

- Не е разбира се. Но същата музика може да се изсвири и на китара и на пиано и на каквото си щеш. Има различни инструменти за това.

- Различни инструменти?

Пред мравката все едно се отриваше нов свят. И той беше необикновен и прекрасен.

- Искаш ли да се научиш да свириш? – попита Сандалчо.

- Не, искам да се науча да слушам. – каза мравката.

- Да и в това има смисъл. - рече приближилия се до тях Джапанко. - Когато знаеш как да слушаш, откриваш нови светове, за които дори не си и предполагал че съществуват.

- Аз мисля, че няма същество на земята, което да не обича музиката. – седна до тях Платненко. - Защото така сме устроени, с музика в душата

- Хей, хлапета, лягайте вече!- изкомандва ги Кубинко. – И утре е ден. Ще можете да си приказвате колкото си искате.

Всички легнаха, а мравката се прибра в своя дом, но дълго не можа да заспи. В главата ѝ звучеше музика. Същата, която Сандалчо ѝ свиреше. После се прокраднаха нотки на нещо непознато. То я понесе нагоре към небето. Нагоре, нагоре още по - нагоре до една звезда. Мравката за пръв път кацаше на звезда. Стории се, че се е превърнала в звездна принцеса. Принцеса на мравките.

На другата сутрин рано - рано Кубинко започна да вика:

- Хайде, ставайте, ставайте мързеливци!

Първа изскочи от къщата си мравката.

- Ще ми посвирите ли?

- Ти да не си луда? Не е време за свирни. Ние трябва да тръгваме.- важно каза Кубинко.

- Къде отивате? – изплаши се мравката.- Ще ме оставите без музика?

- О, йес!

- Аз сега я открих и ще я загубя?

- О, йес!

- Не, това не бива да става. Аз... аз ще дойда с вас.

- Знаеш ли къде отиваме ние? – попита строго Кубинко.

- Не знам, но има ли значение? Идвам с вас.

- И ще оставиш дома си?

- Аха!

- И тази тучна поляна?

- Аха!

- Добре, щом така си решила. Един по - вече или по - малко какво значение има? – сви рамене Кубинко.

- Чакайте малко! – Мравката се шмугна в къщичката си и скоро излезе от там с една бохчичка. - Да вървим!

- Какво има тук? – беше любопитен да узнае Платненко.

- Мои си работи. – с нежелание каза мравката, после се залепи за Сандалчо. - Цяла нощ музиката ми беше в главата.

- Така ли?

- И си представях различните инструменти как изглеждат.

- Сигурно ти е било трудно, като не си ги виждала – предположи Сандалчо

- О, никак даже. Пианото предполагам е кръгло, мъничко и синия цвят много му отива.

- Така ли си го представяш- кръгло и мъничко? А според теб какво представлява китарата?

- О, китарата е друго нещо. Тя е голяма. Има три клавиша и четири крака.

Сандалчо тъкмо щеше да каже на мравката, че много се е объркала, когато Кубинко каза:

- Стой! Какво сте увесили нос? Я, дайте да запеем нашата песен!

- Не е ли много рано да пеем?- намръщи се Платненко.

- За песен никога не е рано. – заяви Кубинко.

- Ще пеете песен- вьодушеви се мравката – ама аз съм попаднала там където е било нужно.

- А за песен чувала ли си? – попита Сандалчо.

- Е, как пък не! Когато бях в мравуняка, каквото и да вършехме, си пеехме. Нали знаете трудът без песен не е лек? Нашите песни бяха все весели. И вашата предполагам е такава.

- Тя е песен за приятелството. Вие имате ли такива?

- О, нашите песни бяха свързани все с труда. Труд това, труд онова, такива работи. За приятелство не съм чувала, но предполагам че ще ми хареса.

- Хайде приятели да зашеметим мравката с нашата песен- извика ентузиазирано Кубинко и всички запяха:

Приятелството е като омайно сладко.

Опиташ ли го все ти се ще

да има кой да казва братко

и да си стискате ръце.

Мравката послуша малко, после и тя запя. Гласът и беше звънлив като камбанка. Птичките спряха да пеят и се заслушаха. Песента се хареса дори на тях. Те помълчаха малко докато запомнят текста, после започнаха да пригласят.

Приятелю, не ме забравяй!

Навеки с мене ще си ти.

Където и да идеш диря ми оставяй!

Където и да си, приятел ми бъди!

Омайното сладко пълнеше устата на всеки, който запееше тази песен. И всички пееха ли пееха. Огласяха целия свят.

Градът на новите

Пътечката по която вървяха беше тясна и крива. Тя лакътушеше към бързо поточе, после свиваше към полето, после пък поемаше към поточето. Увлечени в разговор, приятелите не гледаха къде вървят. Само Токи от време на време, навлизаше в тревата и откъсваше по едно цвете.

- Какво ще ги правиш тези цветя? – запитва Кубинко.

- За теб са, мили мой – отвърна Токи.

„За мен, за мен”, помисли си Кубинко, „аз не обичам цветя”, но на глас каза:

- О, благодаря ти, мила моя!

- Дали вървим по правилния път? – попита Джапанко.

- Ами то други нямаше. – отговори Платненко.

Сандалчо погледна мравката и каза:

- Тежи ли ти бохчичката?

- Малко.

- Дай да ти помогна!

- Няма нужда.

- Хайде дай де!

- Е, добре. – каза мравката и подаде бохчичката на Сандалчо.

Той за малко щеше да падне от тежестта ѝ.

- Ей, какво толкова си сложила в нея? - зачуди се Сандалчо.

- Някои неща. - отклони въпроса мравката.

Освободена от товара, тя бързаше напред, после се връщаше, после пак бързаше. И така първа видя града.

- Наблизо има град. - викна тя, когато преодоля един хълм.

Всички хукнаха към него. Когато го изкачиха пред тях се откри една долина. А в долината се белееше голям град.

- Хайде да тръгваме! - подкани ги мравката.

Тя беше тръгнала на това пътешествие от любопитство, така че искаше да го задоволи колкото се може по - бързо. Но обувките не бързаха. Те насядаха на хълма с поглед вперен в града. Дали тук щяха да намерят своите половинки? Дали тук живееше Великия майстор? Дали той щеше да се съгласи да ги поправи? Сърцата им се свиха от неизвестното. Може би трябваше да се примирят със съдбата си и да се върнат в града на заспалите обувки? Поне там имаха приятели. И Ботушко остана там, и Туфи, и Таралежко. Те сигурно си бяха построили къща и сега живееха в нея. Ботушко може би си беше направил люлеещ стол и седеше на него пушейки лула, а Туфи с престилка приготвяше нещо за ядене. Таралежко пък разпределяше ябълките „Една на мене, две на мене, три на мене”. Сандалчо пръв стана.

- Който ще тръгва да тръгва! – каза той, доловил колебанието у другарите си.

Останалите станаха неохотно и се спуснаха надолу по пътя. А той се разшири, стана каменен после асфалтов. Обувките се оглеждаха слисано наляво и надясно, защото покрай тях започнаха да профучават автомобили.

- Да имаме един такъв!- каза Кубинко на Токи, когато за пореден път ги изпревари една черна лимузина. – Ще те возя навсякъде с него.

- Когато Великият Майстор те поправи, ти едва ли ще искаш да си имаш нещо общо с мен.- натъжи се Токи. – Ще намериш своята половинка и нея ще возиш.

- Ах да! – промърмори Кубинко.

Той не вярваше много на тази история с Великия Майстор. Струваше му се като една красива измислица. Но нали трябваше да вярва в нещо? Кубинко беше сантиментално същество. И все пак дълбоко в себе си оставаше реалист. Не беше възможно според него да има друга такава кубинка като него. Не можеше да има друг такъв дълъг език като неговия. Не можеше. Направи му впечатление, че в колите всички бяха по двама. Той не можеше да ги разгледа добре, защото колите караха много бързо, но една от тях понамали и шофьорът извика:

- Ей, виж, скъсани обувки!

- Леле мале, за пръв път виждам такива - каза този до него.

Кубинко видя, че двамата досущ си приличаха. Те бяха две бели маратонки със сини кантове по средата. Шофьорът спря колата и слезе от нея.

- Ела да видиш! И са много! – извика той.

При слизането си вторият силно затръшна вратата на колата.

- Дали могат да приказват?

Като чу това Кубинко се наежи:

- Дали можем да приказваме? И приказваме и пеем даже. Банда, дай тон за песен!

Всички, дори и мравката запяха:

*Този път ни изведе нанякъде,
ала ние не знаем къде?*

*Нови обувки виждаме всякакви,
но май че те нямат сърце.*

*Нови ботуши и нови сандали-
всичко е ново у тях.*

*Старото май че на нас са го дали,
за да ни гледат със смях.*

Казвате „Вие сте скъсани”

Казвате, че сме втора ръка

Знайте, че ние възкръсваме

и ще заемем първи места.

Маратонките стояха и ги гледаха със зяпнали уста. Сандалчо извади саксофона и засвири на него. Докато пееха, втора кола спря и от нея слязоха чифт чехли. След това трета с чифт дамски ботуши. Четвърта, пета, скоро пътя се задръсти от коли. Дотърчаха два полицейски ботуша.

Те засвириха със свирка, но техните звуци не можаха да заглушат саксофона. Ботушите се спогледаха и престанаха да свирят. Когато дружината спря да пее и саксофона замлъкна, екнаха аплодисменти. Кубинко подкани приятелите си да се поклонят и сам започна да раздава усмивки наляво и надясно. Най- после полицейските ботуши успяха да си прокарат до тях път и десният строго попита:

- Вие кои сте?
- Те са обувки! – излезе напред мравката.
- Твърде особени обувки са. – каза левият. - Нали, колега?
- Да, твърде особени.
- Че какво ни е? – запита Платненко.
- Вие сте... единични. – затрудни се да отговори десният.
- И сте много смачкани. – добави левият.
- Очукани.
- И разпрани.
- Доста negliже сте.
- Направо битници.

Кубинко огледа приятелите си. Да, имаше нещо такова, но чак пък толкова. Той огледа и тълпата. Всички бяха здрави и нови. Погледът му отново се върна на неговите другари. Какво да каже? Наистина бяха по различни от останалите.

- Ние наистина сме по различни от вас, но...

Какво да измисли сега?

- Но при вас не цари ли демокрация - едва произнесе последната дума.

- Какво е това ..демокрация? - попита заинтерисовано една чехла.

- Дали се яде? – попита сестра й.

- Демокрация е това... да се съобразяваш с различните. Да не ги гониш, да не ти правят впечатление и още разни такива неща.

- На нас досега не ни се е налагало да се съобразяваме с това...- каза десния полицейски ботуш

- Демокрация - подсказа Кубинко.
- Да, демокрацията – каза левият полицейски ботуш.
- Защото всички сме еднакво нови. – заяви десният.
- И еднакво здрави.
- И еднакво хубави.- извикаха две пантофки.
- И еднакво удобни. – извика тълпата.
- Но можем да бъдем... – заяви левият ботуш.

- Демократични- поде тълпата

- Затова, хайде разпръсквай се! Няма нищо за гледане. Просто някакви обувки са дошли в нашия град. – развика се левият ботуш.

- Някакви скъсани, грозни, единични обувки. – добави десният. – Правете се, че не им обръщате внимание, за да спазвате демокрацията! Хайде, разпръсквай се!

Обувките с нежелание се качиха на колите си и тръгнаха- всеки по своя път. Даже полицаите ги оставиха.

- Не трябваше да им говориш за ...демокрацията. Виж как ни зарязаха всички. – забеляза Джапанко.

- Какво толкова казах?- не разбираше Кубинко.- А, Токи? Какво толкова казах.

- Мълчи, мълчи ти все говориш ли говориш! Понякога мълчанието е по- важно от всичко. – хвана го под ръка Токи.

Кубинко дълго се чуди и поклаща глава. Не, не никак не разбираше, какво толкова каза!

Японските зори

Когато влязоха в града никой не им обръщаше внимание. Всички бяха инструктирани да не правят това в името на демокрацията.

- Не съм виждала по - хубави сгради в живота си – каза мравката.- Когато се върна у дома ще си построя една от тези къщи. Тогава може да си намеря и мъж.

- Чудно, защо не видях нито един крак.- зачуди се Джапанко.- Хей, може ли за малко!

Джапанко спря една двойка сабо. Те имаха високи подметки и метални каишки.

- Извинете, къде ви са краката? – попита учтиво Джапанко.

- Крака ли? Какви крака? – учудих се саботата.

- Ами тези които ви обуват.

- Да ни обуват! Господи, каква подигравка? – развикаха се саботата и хукнаха да бягат.

- Тези да не би да са направени за сувенири. – каза Джапанко. – Имаха метални каишки, та затова...

- Трябваше да попитаме полицейските ботуши къде живее Великият Майстор. – загрижено каза Сандалчо. – Ако въобще в този град има Велик майстор.

- Ти съмняваш ли се? – попита Платненко

- Съмнява се, как няма да се съмнява. Тия тук ми се виждат безсрамно млади и нови. – каза Кубинко. - Токи, ти видя ли някоя по-възрастна обувка?

- Не.

- Не, я! Не са и чували за крака.- продължи Кубинко.

- Да, бе!- плесна се по челото Платненко.

- Тогава... – започна Кубинко.

- ...това е град на новите обувки. – заключи Токи.

- И няма какво да правим в този град.- постанови Джапанко.

- Не е трябвало изобщо да влизаме в него. - поклати глава Платненко.

- Да, но пътя ни минава през него.- промърмори Сандалчо.

- Можехме да го заобиколим.- каза Платненко.

- Но защо? – настойчиво попита Сандалчо.

- Защото този град е удар по нашето самочувствие. – отвърна му Кубинко.

- Били нови, хубави и удобни – хайде бе! И откъде знаят като още не са носени.- промърмори Джапанко.

Обувките стигнаха до един площад. Високи, хубави постройките бяха издигнати на него. Само в края на площада те видяха една нисичка постройка. Мравката се загледа продължително в нея.

- Ей такава къща ще си направя. – каза тихо тя.

От постройката струеше красота и хармония и изящество. Нежна музика долиташе от вътрешността ѝ, като че ли ги примамваше да влязат в нея.

- Кой ли живее тук? – прошепна Токи.

- Да влезем! Може да се чули за демократичността и да не ни изгонят. - още по- тихо каза Кубинко.

Три стъпала водеха към огромен хол, украсен по стените с красиви рисунки на екзотични цветя. Никакви мебели нямаше в този хол, само изящни рогозки го покриваха открай до край.

- Добре дошли приятели! – чуха те приятен глас.

Като че ли от едната стена излязоха две странни обувки. Кубинко никога не беше виждал такива, а той беше виждал много неща. Бяха направени от червен памук, върху която бяха нарисувани ръчно птици с големи опашки. Те пристъпваха безшумно и леко сякаш летяха. Направиха ефирен знак с ръка и музиката замлъкна.

- Приветстваме ви с добре дошли! – поклониха се те.

Токи излезе напред и мълчаливо се поклони. Останалите обувки и мравката също се поклониха. Някои от тях доста несръчно, понеже им беше за пръв път.

- Голяма чест е за нас, че посетихте нашия дом – казаха памучните сандали. – Той е малко късче от страната на изгрева.

- А вие кои сте?- попита малко нетактично Кубинко.

- Ние сме японски зори. – отговориха обувките.

- Виждаш ли очите им? – прошепна Джапанко на Сандалчо.

- Какво за очите?

- Я, какви са дръпнати!

- Наистина!- изненада се Сандалчо

- Заповядайте, седнете! – поканиха ги сандалите зори.

- Къде?- огледа се Кубинко. - Няма ни кресло, ни стол.

Тогава видяха малки възглавнички и седнаха върху тях.

- Желаете ли чай? – попита едната зори.
- А нямате ли нещо по - твърдо?- хитро попита Кубинко.
- По - твърд чай?
- Абе.. – Кубинко реши да не иска по- вече. Каквото дадат дадат все ще е аванта.

Отново се разнесе тиха музика с непознат за тях ритъм. Всеки получи по една чашка благоуханен чай. Кубинко не беше почитател на чая, затова реши да изпие една глътка така от възпитание, после да откаже чая, но щом една капка докосна небцето му, някакво усещане за лекота го издигна над главите на останалите. Той се понесе леко, леко, заизвива се като хвърчило и се засмя. Усети очите си да се издърпват, докато станат на цепки, а тялото му се покри с кимоно. Пиеше глътка след глътка, докато не видя дъното на чашката. После се чу да казва:

- Моля още и още, и още!

Двете зори се спогледаха и казаха едновременно:

- Той сигурно никога не е пил японски чай.

На останалите обувки чаят не направи такова впечатление каквото на Кубинко. Те мълчаливо и благовъзпитано си го изпиха, само мравката попита:

- Колко лъжички захар слагате?
- О, не слагаме захар, а захарин.

Мравката кимна с глава, сякаш знаеше какво значи захарин, но не попита, защото не искаше да я смятат за глупава.

- Кажете! - рече Сандалчо, когато си изпиха чая и настана време за светски разговори. - Познавате ли Великия Майстор?

- Не. Не сме чували за такъв.
- Защото ние го търсим.
- Защо ви е?
- Той поправял обувки.
- О! – възкликна едната зори.
- О! – възкликна и другата. – Значи има и такова нещо в света.

Трябва да си го запишем.

- Да, да, трябва да си го запишем.
- Вие да не сте писатели? – попита Джапанко.
- Да, – скромно каза лявата зори. - пишем за живота на обувките.

Но сме едва в началото, защото и нашият живот е едва в началото.

- Аз мога да ви разкажа много неща – изпъчи се Кубинко. - много съм живял, много съм патил. Какви неща можете да научите от мен!

Двете зори застанаха от двете му страни и извадиха по един лаптоп.

- Разказвай, ние ще пишем!
- Но не сте си приготвили лист и химикал? – рече Кубинко.
- Не виждаш ли, ще пишем на лаптоп?

Кубинко не беше виждал такова нещо, нито той нито останалите.

- Брей, какво е това?- попита той с уважение.
- Това ли? Резултат от научно - техническия прогрес.

Прогрес, прогрес пък не знаеха нищо за Великия Майстор. И за заобикалящия ги свят, за полетата, за реките, а се пишеха писатели.

- Ако започна да ви разказвам, трябва да остана тук. А ние имаме задача, по - точно мечта. Ще трябва да ходим. Благодарим ви за чая и за всичко! – каза Кубинко.

Оставиха протестиращите зори и излязоха навън. Там полицейските ботуши въдворяваха ред в движението. Те им помахаха с ръка и свирнаха със свирката за поздрав. Това малко обърка движението, но скоро всичко се оправи.

В хотела

Навън вече се смрачаваше. Колите палеха фарове. Уличните стълбове светваха.

- Трябва да намерим къде да спим. – каза загрижено Платненко.

- Ами къде? Тук няма една тревичка. Само асфалт.- зачуди се мравката

- И дръвца няма откъде да си съберем за огънче. – вдигна рамене Сандалчо.

- Лоша работа. – почеса се по главата Кубинко.

- Може да има парк.- предположи Токи.

- Да спим в парка! Защо не! – въодушеви се Кубинко.- Ти си чудесна мила моя. Как ти дойде на ум?

Той изтича до полицейските ботуши и отдаде чест:

- Господа офицери, къде има тук парк?

На полицейските ботуши им стана много приятно, защото те не бяха офицери, а сержанти. Левият го хвана за ръката и му показа посоката, в която е парка.

- Защо ви е парк?- попита десният. – Вече е късно за разходки.

- А ние няма да се разхождаме. Ще си спретнем едно огънче и ще заспим.

- Моля!- стъписаха се двамата полицаи.- Ще спите в парка?!

- Че къде другаде се спи?- не разбираше с какво толкова ги ядоса Кубинко.

- В хотел естествено! Спи се в хотел. Не сте ли ходили на хотел?

Кубинко си припомни, че неговият крак веднъж го беше водил на хотел и каза:

- Да, да, а тук има ли хотели?

- Има, разбира се!

Двамата полицески ботуша му обясниха къде може да намери хотел и той се върна при останалите обувки и мравката.

- Ще се наложи да спим в хотел.

Само Джапанко и Токи бяха ползвали услугите на хотел и знаеха какво значи това. Те се помъчиха да обяснят на останалите какво значи това.

- Не, аз ще отида в парка. – каза мравката. - Не съм свикнала в такива затворени пространства да спя.

- Добре, – каза Кубинко.- останалите след мен!

Всички затътриха крак след кубинката. Скоро стигнаха до хотела. Джапанко засрича:

- Хотел „Златните обувки”, брей, вижте как се казва хотелът „Златните обувки” бре, бре, бре. Вътре стаите, значи, са златни.

- Да влизаме, приятели! – изкомандва пак Кубинко.

- Вие къде? – попита ги строго една висока, затворена, черна обувка.

- Ние в хотела.- отвърна Кубинко.

В това време се приближи втора висока, затворена, черна обувка

- Тези къде?

- В хотела искали да влязат.- мрачно каза първата.

- Нали знаеш, този хотел е само за новички обувки.

- Знам. Затова няма да ги пуска.

- Вие за демокрация чували ли сте? – наежено попита Кубинко.

- Не, и не ни интересува. Махайте се оттук!

- Ама вие кой сте? – попита Кубинко.

- Ние сме портиери. Пускаме само новички.

Приятелите събраха глави.

- Тия няма да ни пуснат. –изшептя Платненко.

- Няма, няма. – каза Джапанко.

- Може да им се помолим. – предложи Токи.

- Може нещо да им дадем. – каза Сандалко.

- Какво ще им дадем, ние нищо нямаме?- заяви Кубинко.

- Да погледнем в бохчичката на мравката. Тя остана у мен. мравката я забрави.

Те се отделиха настрани и разтвориха бохчичката. Какво ли нямаше в тази бохчичка - житни зрънца, камъчета, възглавничка, някаква книжка, дори имаше малко столче. Кубинко хвърляше всичко зад гърба си и говореше:

- Не, това не и това не, и това не. Тука няма нищо ценно.

Изведнъж Сандалко намери една тубичка.

- Какво ли има в нея?

- Остави я! Сигурно мед. Мравките много обичат мед. Но тия там пред хотела, едва ли.

Продължиха да ровят в бохчичката. Намериха даже два бонбона.

- Дали не обичат бонбони?

Кубинко взе бонбоните и отиде до черните обувки. Те гледаха строго и безпристарстно. Бяха скръстили ръце, черни очила закриваха очите им.

- Да обичате случайно бонбони?- попита Кубинко.

Черните обувки не му отговориха.

- Не обичат!- върна се той при Сандалчо.

- Предложи им мед!

- Да опитаме първо ние. Да не се е развалил.

- И аз не обичам мед. – намръщи се Сандалчо.

- Уф, пак аз ще се жертвам – изропта Кубинко.

Той цръкна от тубичката и вместо мед се появи черна паста.

- Това не е мед - помириса го Кубинко.- Това е, това е вакса!

Кубинко се зарадва и запляска с ръце.

- Вакса, вакса, вакса!

- Но защо ни е тази вакса? – попита внимателно Сандалчо. – Аз не употребявам вакса, Джапанко и Платненко също. Не ми се вярва Токи да я използва. Оставаш ти.

- Подарък бе, малчо. Ще им подарим на тези галфони ценен подарък – вакса. Ха, тогава ще видим дали няма да ни пуснат? Ей тази мравка, какви неща е събирала в бохчата си.

Той взе тубичката, изкашля се и тръгна гордо- гордо към черните обувки.

- Бихте ли приели един подарък от нас? – попита той.

Обувките дори не го погледнаха.

- Вярвам, ще ви хареса. Вакса.

Обувките не реагираха.

- Да не би да не знаете какво значи вакса? - учуди се Кубинко.

Сигурно не знаеха. Той се върна при приятелите си и каза съкрушено:

- Не знаят за ваксата. Сигурно защото са нови.

- Тогава да им изпеем песента, та да научат какво е вакса – предложи Джапанко.

Те наобиколиха черните обувки, Сандалчо извади саксофона и Кубинко запя:

*Ваксата е черно нещо-
паста, гел или пък крем.*

*И ще кажа нещо,
който се ваксира ще е Мен.*

*Вакса, вакса, вакса!
Тя е мед за вашата душа.
Вакса, вакса, вакса!
Тя ви носи красота.*

*Туй ще значи мъж си, друже,
мъж отгоре до пети.
Вакса за това ти служи-*

мъжкото си да покажеш ти.

Вакса, вакса, вакса!

Тя е мед за вашата душа.

Вакса, вакса, вакса!

Тя ви носи красотата.

Черните обувки свалиха очилата си. Това беше добър знак. Значи се бяха заинтересовали от нещо.

- И казвате, че тази... вакса може да ни направи по- мъжки? – попита лявата черна обувка

- И по - лъскави? – попита дясната.

- По - мъжки и по лъскави? – плеснаха двете си ръце черните обувки радостно.

Оказа се, че въпреки внушителния си вид, те бяха много суетни. Взеха ваксата и я размазаха по телата си. После започнаха взаимно да се лъскат. Личеше, че много се забавляват. Кубинко се изкашля:

- Ей,- каза той.- в замяна на нашия подарък...

- Влизайте! – прекъсна го лявата обувка.

- Да, да влизайте! – махна с ръка и дясната.

Те тъкмо влизаха в хотела, когато ги достигна гласа на едната черна обувка.

- Чакайте!

- Това е! Размисли ли са! Сигурно не им е харесала ваксата и сега ще ни изкарат навън. – прошепна Платненко.

- Чакайте! – догони ги лявата черна обувка.- Друга вакса имате ли?

- Не, защо? – попита Кубинко.

- Ами като я свършим, какво ще правим? Как ще се грижим за красотата си?

Хотелът беше хубав, леглата меки, но всички налягаха без да се възхищават на тези удобства. Бяха прекалено уморени.

Стари, но ценни

На сутринта мравката ги чакаше пред хотела. Черните обувки я респектираха с външния си вид, затова тя не ги приближаваше много. Просто си обикаляше около хотела и си мърмореше:

- Забравих си бохчичката у Сандалчо. Дано не е ровил в нея! Все ценни неща имам.

Най-после Кубинко, Сандалчо, Токи, Джапанко и Платнеко излязоха. Кубинко се протегна и попита черните обувки:

- Е, как е днес?

Те само ми кимнаха неопределено. Сандалко каза:

- Това е прекрасен град. Но тук няма да намерим, нито нашите половинки, нито Великия Майстор.

- Да, – замисли се Кубинко. – тия тук нищо не са видели още. Даже крак не ги е обувал.

Мравката се втурна към Сандалчо.

- Да не си ми ровил из бохчичката?

Сандалчо щеше да си признае, но Кубинко го стисна за ръката.

- Притрябвало ни е твоята бохчичка! Кой знае какви глупости има в нея?- изръмжа той.

Внезапно мравката забеляза едно житено зрънце, което те не бяха прибрали в бохчичката.

- Какво е това? Какво?Какво? – развика се мравката.

- Това... не вярвам да е твое. – затрудни се Кубинко. – Кой знае откъде го е довял вятър?

Мравката грабна бохчичката от ръцете на Сандалчо и каза:

- Сама ще си я нося. Иначе ще ме терзаят милион съмнения.

Тя погледна черните обувки и изръмжа не по мравешки.

- Тези тук ми се виждат прекалено лъскави.

- Е, и!- вдигна рамене Кубинко.

- Е и, е и, да не са се мазали с моята вакса.

- Ти имаш вакса? – направи се на учуден Кубинко. – Защо?

- Защото...защото я намерих, а всичко, което се намира трябва да се прибира.

- Дори и да не ти е полезно?

- Дори да не ми е полезно!

- Ти да не си вехтошарка? – попита Джапанко.

- Ами...

- Май е вехтошарка! – приближи заинтересовано Платненко.

- Оставете я! – застъпи се за мравката Токи.- Не виждате ли, притеснявате я?

- Затова имаше в бохчичката си толкова вехти неща! – плесна се по главата Джапанко.

- Значи.. значи все пак сте ми отваряли бохчичката! – ядоса се Мравката.

- О, да, о, да! – победоносно каза Кубинко. – Но не открихме нищо ценно. Защото ти събираш каквото ти падне, нали?

- Понякога откривам ценни неща.

- Ценни, ценни! Какво толкова може да бъде ценно във вехтите неща? – подигра я Джапанко.

- Ами има вехти неща, които са ценни.

- Не вярвам в това. Вие, приятели, вярвате ли? – засмя се Кубинко.

Мравката ги изгледа дълго и продължително.

- Какво, какво ни гледаш? – продължаваше да я подиграва Кубинко.

- Мълчи, Кубинко! – намеси се Токи.

- Не, тя ни гледа, като че ли иска да ни каже нещо за своите вехти вещи. – обикаляше около мравката Кубинко.

- Защото в нейните стари, вехти вещи сме и ние. – тихо каза Токи.

- Ние ли? – спря се изненадано Кубинко.

- Ама как ние? – изуми се Джапанко.

- Счита ни за стари вещи? – ядоса се Платненко.

- Нас ли считаш за стари вещи? – дръпна я за ръката Сандалчо.

Мравката нищо не каза. Тя ги гледаше и гледаше, и гледаше.

- Значи си тръгнала с нас, защото си намерила ходещи стари вещи! – горчиво каза Кубинко.

Той огледа приятелите си. Да, те бяха стари вещи. Никому непотребни. Нямаше да има крак, който да ги обуе. Нямаше никой да ги излъска. Този град гъмжеше от нови обувки. Какъв беше смисъла някой да поправя обувки. Какъв? Нямаше Велик майстор. Той сигурно беше само една приказка, разказвана от старите обувки, за тяхно успокоение. Една чудесна приказка, но без реално покритие.

- Ботушко сигурно е знаел, че няма смисъл от нашето пътуване, затова остана. – въздъхна Кубинко.

- Има смисъл! – погали го Токи. - Има смисъл във всяко нещо което предприема едно същество. Дали ще намерим Великия майстор? Не зная. Дали той ще ни поправи? Не зная. Дали всеки от нас ще срещне половинката си? Не зная. Но зная едно. Важна е не самата цел, а пътя към нея.

- Ти така ли мислиш? – попита Кубинко.

- Да, така мисля. Та ние видяхме толкова много неща, запознахме се с толкова много обувки. А, бяхме заспали обувки. Все едно бяхме умрели. Аз разбрах, че животът е прекрасно нещо. Не зная ти как мислиш? Не зная вие как мислите? – обърна се Токи към останалите.

- Да, но защо тя ни смята за стари вещи. – посочи с пръст Джапанко мравката.

- Вие сте стари, но не сте ненужни. – каза мравката – Чували ли сте за антиквариат?

- За какво? – изкриви устни Платненко.

- Аз защо тръгнах с вас? – скръсти ръце Мравката.

- Защо? – попитаха всички в един глас.

- Защото сте ценни! – натърти мравката.

- Ценни ли сме? – огледа се Сандалчо.

- Разбира се, Сандалчо. Разбира се, че сте ценни.

- Стари, пък ценни. – почеса се по главата Кубинко.

- Стари и ценни! – натърти мравката.

- Какво каза, че сме били? – попита Платненко.

- Антиквариат.

- Много трудно звучи за произнасяне. Но ще се наложи да го запомня. Ей голяма работа съм бил, пък не съм знаел. Мравке, ти защо не ни каза по - рано?- попита Кубинко.

- Досега не съм разговаряла с антиквариати. Трябваше да ви изуча по- подробно.

- О, тя ме изучавала!- уважението на Платненко към собствената му особа растеше все по- вече и по- вече.

- Хей вие, ще преминавате ли на съседната улица? – извика им левият полицейски ботуш.

- Да спираме ли движението? – свирна им десният.

- Ей сега! – разбързаха се обувките и мравката.

Те тръгнаха да преминават, но на средата на платното Кубинко спря. Спряха и останалите. Кубинко се обърна към колите от които любопитно гледаха нови новенички обувки.

- Ние сме антиквариати! – извика с достойнство той.- Не ви е необходима полицейска свирка за да спирате. Само като ни видите трябва да загасяте двигателите. Да! И да ни правите път. Защото ние сме антиквариати. Ценна работа.

Не знаеше, дали го чува новите обувки или не. Това не беше важно. Важното беше, че имаше самочувствие. Самочувствие на антиквариат.

Споменът на Токи

Когато преминаха на отсрещния тротоар, обувките спряха да се огледат. Високи и красиви сгради, широки улици, лъскави автомобили.

- Не, това не е за нас? – каза Кубинко. - Ако останем тук, ще играем ролята на бедни палячовци. Или трябва да се върнем при Ботушко или да продължим напред към неосъществимата си мечта да намерим Великия майстор.

- Защо мислиш, че мечтата ни е неосъществима? – попита Сандалчо.

- Някой виждал ли го е?- вдигна рамене Кубинко.

- Като си помисля, аз го видях веднъж. – тихо каза Токи.

- Видяла си го? Да не лъжеш,ей! – скочи Кубинко.

- Но съвсем за малко. Беше ми паднала капачката на токчето и той беше така добър да ми го сложи.

- И? – погледна я с възторжени очи Сандалчо.

- Какво и? – отговори Токи.

- Разказвай! Какъв е? Голям ли е ?Колко ръце има?- наобиколиха я всички.

- Той, той.. има само две ръце.

- Не може да бъде! Само две ръце. Аз съм чувал, че има дузина!- извика Платненко.

- Може да са повече, но аз видях само две. Едната ме държеше, а другата слагаше капачката.

- С другите ръце сигурно е заковавал, зашивал, лепил и разни такива работи - предположи Джапанко.

- Може. Но аз нали ви казвам видях само две ръце.

- Ти със зрението как си? – попита пренебрежително Платненко.

- Ами...

- Май ти трябвават очила, затова не си видяла всичките му ръце.

- И голям ли беше? –продължи да пита Сандалчо

- О, много голям. Когато ме вдигна, летях дълго преди да се озова в скута му. Отначало си помислих...

- Какво си помисли?

- Че ще ми направи нещо лошо.

- Великият Майстор?

- Разбирате ли, не знаех какво ме чака, затова така си помислих.

- Как може да си мислиш така за Великия Майстор! – продължаваше да се чуди Сандалчо.

- Ами помислих си. Когато летиш си мислиш разни работи.

- И после?

- После нищо. Сложи ми капачката и ме пусна на земята.

- А нещо каза ли ти?

- Какво да ми каже?

- Нещо за неговия свят.

- Нищо не ми каза. Той само си пееше.

- Какво си пееше? - нетърпеливо извика Сандалчо.

- Ами... не мога да си припомня сега.

- Спомни си! Спомни си неговата песен!

- Защо?

- Ако я чуем да знаем, че това е той.

Токи се замисли. Затананика си нещо. После спря. Пак се замисли.

- Беше нещо..като за обувки.

- Е, за какво друго ще е? - ядоса се Сандалчо.

- Не я притискай!- викна му Кубинко. – Тя ще се сети ще видиш, но дай й малко време.

Токи го погледна с благодарност, после пак се замисли.

- Ох, на върха на езика ми е.

- Изплю го тогава! – развика се Сандалчо.

- Малкия, казах ти да не я притискаш!- озъби му се Кубинко.

- Какво, ще се биеш ли? – попита Сандалчо.

- Ще се бия и още как. Тя е моята дама. И аз не разрешавам да и вика всеки. Само аз мога да й викам! - каза Кубинко, обърна се към Токи и изрева: - Ще се сетиш ли най - накрая за песента!

- Това беше гадно. – прошепна Джапанко на Платненко.

- Какво можеш да очакваш от един антиквариат? – махна с ръка мравката.

Токи погледна към Сандалчо и каза:

- Ще ми помогнеш ли със саксофона?
- Разбира се ти само дай такта!

И Токи запя:

*Обувки поправям, обувки безброй.
Елате тук всички да видите кой!
Обувките ваши на новички правя
и никоя стара не ще да оставя.*

*Лепя и изкървам,зачуквам, зашивам!
Дори за боза аз не отивам!
Да станат обувките нови желая
и забавление друго не зная.*

Токи пееше, Сандалчо свиреше. Скоро около тях се събра тълпа от нови обувки, които ги аплодираха. Токи се усмихваше и се покланяше на всички страни. Кубинко малко ревнуваше, но какво можеше да направи.

- Значи такава песен си пееше Великият майстор? – каза Платненко.

- Как я е запомнила? – изрази съмнението си Джапанко. - Толкова много думи. Трябва да има феноминална памет.

- Е, може да си е поизмислила това онова. – каза Платненко.

- Кой е измислил? Моята дама ли? – проехтя гласа на Кубинко.

Той ги гледаше свирепо, после се позасмя и тихо им прошепна:

- И аз мисля така, но не й казвайте, че ще се обиди. Моята дама е много чувствителна.

- Когато намериш своята половинка, ще трябва да се разделите. – каза му Джапанко.

- Аз да се разделям с нея? Не, това не може да стане!

Но то щеше да стане. Нямаше начин да не стане. Кубинко погледна отдалече Токи. Как щеше да се раздели с нея? Откакто тръгнаха, тя беше негов верен приятел. Той, понякога, беше невъздържан, а тя тихичко го усмиряваше. Толкова тихо, че никой не разбираше това. Кубинко срещна погледа ѝ. Беше пълен с тъга. Тя знаеше. Знаеше, че все някога ще се разделят. А бяха толкова еднакви и толкова различни. Кубинко си спомни за Ботушко. Беше избрал да бъде вечно скъсана обувка, заради любовта си. Кубинко беше уважил решението му, без да го разбира. Сега, когато тъгата внезапно завладя сърцето му, беше разбрал Ботушко. Дали да не хване Токи за ръка и да я повлече обратно към града на скъсаните обувки? Но тогава трябваше да изостави Сандалчо. А той беше му обещал. Сандалчо беше толкова мъничък. Той не знаеше много неща. Да знаеш не е лесно – помисли си Кубинко и каза:

- Време е да тръгваме. Да намерим онзи град, в който има и нови и скъсани обувки и един Велик майстор!

Когато напуснаха града на новите, слънцето прежуреше, но те вървяха спокойно, защото новите обувки им бяха подарили чадърчета, с които да се пазят от слънцето.

Баскетболният мач

Градът на новите вече не се виждаше. Те вървяха спокойно. Само, както винаги, мравката бързаше напред, после се връщаше и пак бързаше.

- Имаме забележителна природа, нали мила? - каза Кубинко. - Дори да не намерим Великия Майстор, ще сме направили такова пътешествие каквото нито една обувка не е правила. Мен даже може да ме нарекат Марко Поло.

- Кой е той?- заинтересова се Джапанко.

- Един скитник.

- Но ние не сме скитници! – възропта Сандалчо. – Скитник не е ли същество което няма цел?

- Долу - горе.

- А ние имаме цел. Нашата цел е Великия майстор! – поучително каза Сандалчо.

- Да бе, да! – измърмори Кубинко.

Сети се какво подозрение го беше връхлетяло в града на новите, но си замълча. Не биваше да им разваля целите. Ще поскитат, ще повървят и ще се върнат при Ботушко. Надали щеше да бъде другояче. Той се заслуша в разговора между Платненко и Сандалчо.

- И аз бях голяма работа. Аз и моят крак.

- Но като те гледам, ти не си голям размер. А съм чувал че баскетболистите били големи. – поклати глава Сандалчо. – Аз малко неща съм чувал, но това, да, чувал съм го.

- Аз пък ти казвам, че наистина бях баскетболист.- обиди се Платненко.

- Добре, добре, не се сърди! - вдигна миролюбиво ръце Сандалчо.- Може да си играл в някой детски отбор.

- Не съм, не съм, не съм! – съвсем се разгневи Платненко.

- Вие какво се карате? - попита Джапанко.

- Не ми вярва, че бях баскетболист! Добър баскетболист, велик баскетболист, голям баскетболист - но се скъсах. На баскетболистите често им се случва – заобяснява Платненко.

- Аз само казах, че е бил, според мен, по мое мнение, разсъждавайки над въпроса....

- О, казвай най-сетне! Ти смяташ, че съм малък баскетболист.

- В общи линии е така. Не че способностите ти са били малки, но си бил нисък, като гледам размерите ти. - махна с ръка Сандалчо.

- Не се карайте! Може би кракът на баскетболиста те е носил като ..джапанка. – предположи Джапанко.

- Не ме е носил като джапанка, – ядоса се Платненко – но аз сигурно съм се скъсил. Нали съм скъсан?

- Да, сигурно така е било. – помъчи се да замаже положението Джапанко.

Платненко се поуспокои малко.

- Да знаете, какъв баскетболист бях? От световна величина. Хората се тълпяха да ме гледат. Спомням си веднъж се развързах. Защото аз имах връзка тогава, не като сега. По средата на мача се развързах. Връзката ми беше много непослушна. Добре, че съм се отървал от нея. Та по средата на мача се развързах. И мачът спря, заради мен спря, разбирате ли. Само заради мен.

Джапанко щеше да каже ”Голяма работа, спрял един мач”, но само потупа Платненко по рамото:

- Заради тебе, а?

Тази история с баскетболиста съвсем не го интересуваше. Него го бе обхванала носталгията за море. Ех, да можеше да види море!

- Значи заради тебе? - а си мислеше, да се гмурне в златния горещ пясък.

- Така си и мислех, заради тебе... – да се попече на жаркото слънце.

- Престани да повтаряш „заради тебе”, „заради тебе” – засече го Кубинко - Заради него, за кого друг. Каза ти го!

- Ох, извинявайте! Нещо се разсеях - каза Джапанко. – Та какво стана като спря мачът заради теб.

- Нищо, вързахме я, тази проклета вързанка и мачът продължи

- Аха! – каза Джапанко и се опита да си спомни, за какво мислеше.

- Хей,- извика мравката - да знаете какво има малко по - нататък?

- Какво? – завикаха всички вкупом.

- Едно голямо нещо.

- Какво?

- Игрище - баскетболно игрище. Изоставено баскетболно игрище.- говореше мравката.

- Наистина ли?

- Няма да ви лъжа я! Елате да видите!

Всички се втурнаха натам, накъдето сочеше мравката. Нагазиха във висока трева. Синчец затрудни движенията им, но те продължаваха да се стремят към мястото за което говореше мравката. Пръв Кубинко стигна широка поляна. На нея се простираше изоставено баскетболно игрище. Кошовете му бяха скъсани, но ги имаше. Следи от бели линии очертаваха полетата.

- Да имахме топка! – прошепна Платненко.

- Какво щеше да направиш?- попита Джапанко.

- Щях да ви покажа игра, велика игра.

- Можем да си я представим. - каза Кубинко и седна на тревата – Ние с Токи ще сме публика, а мила моя?

- Страхотна публика, която пее. Изпей ни нещо мили. Изпей от твоя баскетболен репертоар.

- Че аз нямам такъв! - разпери ръце Кубинко.

- Ще си измислиш. До края на нашето пътешествие все ще си измисляш песни и ще се сдобиеш с богат репертоар. – усмихнато каза Токи.

- Хей, това е идея! Ако не намерим Великия майстор ще стана странстващ певец- трубадур. И ще пея, ще пея, ще пея.

- Хайде де, попей ни най сетне! – каза с досада Джапанко.

И Кубинко не чака втора покана. Той се изкашля и запя:

Баскетболът игра е велика.

Цар е той на всички игри.

Скачаи, а енергия блика.

Кош забиваи, но не боли.

Баскетболът игра е чудесна!

Бягаи, хвърляи, прекрасен пас,

кош и хващаи топката лесна.

Дрибъл и точка отново за нас.

- Сега ли я измисли тази песен?- попита Сандалчо

- Да, да, да!

- Оо! - изрази своето уважение Сандалчо.- Ти си бил голяма работа!

- Нали? *Трубадур съм вече аз...* - о, на път съм да измисля още една!

В това време мравката отново дотърча.

- Намерих.

- Какво? – попита Джапанко.

- Намерих топка.

- Къде, къде? – защура се Платненко.

- В края на игрището. Изглежда са я забравили там.

Платненко хукна натам, накъдето му сочеше мравката и скоро се завърна с баскетболна топка. Лицето му сияеше.

- Топка – шепнеше той, милваше я и я целуваше, все едно че бе негова любима.

- Малко старичка ми се вижда. – внимателно каза Кубинко. Страхуваше се да не обиди с нещо Платненко.

- Това няма никакво значение. Значи има опит в игрите. Няма да скача самоцелно насам - натам, а право към коша. – убедено каза Платненко.

- Щом ти казваш, значи е така. – кимна Кубинко.

- Хайде да направим една игра! – предложи Джапанко.

- Игра ли? – попита Сандалчо.

- Защо не? – ентузиазира се Платненко. – Аз и Сандалчо сме единия отбор. Ти, Джапанко и Кубинко са в другия.

- А Токи и мравката?

- Те ще гледат и ще ни аплодират. Без аплодисменти не може, приятели.

- Аз никога не съм играл баскетбол – каза Кубинко. - и не ми се играе много.

- Тогава аз ще заема мястото ти. – заяви Токи. - Баскетбола е в кръвта ми.

- Бе, бре, бре, наистина ли? – учуди се Кубинко.

- О да, когато бях нова, често ходехме със сестра ми на баскетболен мач. Тя като че ли не се вълнуваше толкова от играта, колкото от околните обувки, но за мен баскетболния мач беше изживяване.

- Добре тогава, заеми моето място! – добродушно разреши Кубинко. – Отстъпвам ти го. А аз, заедно с мравката, ще ръкопляскам. Хей, Мравке, къде си?

- Тук съм – с шапка на главата и свирка! - гордо каза мравката. - Аз ще съм съдията. За къде сте без съдия?

- Е добре, на аплодисментите ще съм сам, но какво от това. Мога доста силно да ръкопляскам. Не ми трябва втори. Вторият само ще разваля ритъма. – примири се Кубинко.

Отборите се строиха и се поздравиха:

-Хип, хип, ура! Хип, хип, ура! Хип, хип, ура!

Съдията, тоест мравката, подхвърли топката нагоре. Джапанко я хвана и се понесе, дриблирайки напред. Платненко се втурна след него, но се спъна и се просна на тревата.

- Сандалко, пресечи пътя на Джапанко!- извика той.

- А? – озърна се Сандалко. - Какво ми викаш?

- Пресечи му пътя, бе!

Докато казваше това Джапанко подаде топката на Токи и тя вкара един кош.

- Един на нула – безпристрастно заяви мравката, тоест съдията.

- Ура! – запляска с ръце Кубинко.

- Ти на чия страна си? – ядоса се Платненко.

- Ами на страната на този който вкарва кош. - вдигна рамене Кубинко - Ех, да имаше тук една лимонада!

- Хайде пак в средата, моля!- каза съдията, тоест мравката.

И отново отборите застанаха по средата. Погледите им следяха неотклонно топката. Само Сандалчо зяпаше настрани.

- Съсредоточи се, Сандалчо! – извика му нервирано Платненко.- Заради теб ще загубим мача.

Топката литна нагоре и отново попадна в ръцете на Джапанко.

- Не! Той скочи по – рано, отколкото трябва. - развика се Платненко.

- Скочих, когато свирна свирката. – озъби му се Джапанко.

- Добре, добре, когато свирна ще скачат Платненко и Токи. - разпорежи се мравката, тоест съдията.

Токи и Платненко застанаха един срещу друг. Очите на Платненко се присвиха. Той щеше да вземе топката. Та срещу него стоеше жена! Топката литна нагоре и попадна в ръцете наТоки.

- Подай ми топката, Токи! – извика Джапанко и като получи топката се втурна към коша.

- Гооол! – разпери двете си ръце Кубинко.

- Два на нула.- безпристрастно обяви мравката.

- Сандалчо, ти пак обърка всичко!- ядоса се Платненко.

- Защо? Какво направих този път? – зачуди се Сандалчо.

- Не бягаше достатъчно бързо.

- А ти къде беше? Само аз ли трябва да бягам! – тросна се Сандалчо.

- Край, край! - тропна с крак Платненко. - Вече започвам истински да играя. Това тук беше за разгрявка.

Но изглежда разгрявката още продължи, защото Джапанко и Токи бележеха гол след гол и въобще не даваха на Платненко и Сандалчо да се докопат до топката. Платненко се ядосваше и хвърляше цялата вина върху Сандалчо. Малкият се опитваше да му угоди, но все не успяваше. Когато стана десет на нула, съдията даде край на играта. Джапанко и Токи подадоха ръце на Сандалчо и Платненко, но само Сандалчо се отзова. Платненко извърна сърдито глава.

- Но нали това е само една игра, Платненко? - тупна го по рамото Джапанко - Защо се сърдиш?

- Не се сърдя на вас, а на себе си. Изглежда съм загубил формата си – каза тъжно Платненко- А пък ви казвах каква голяма работа съм.

- Не се ядосвай, Платненко!- каза Кубинко.- Никой от нас не очакваше кой знае каква игра от теб.

- Значи не сте повярвали, че бях велика баскетболна обувка?

- Повярвахме ти. Но от толкова игра си се скъсал. А как може да играе добре една скъсана платненка. Ще си възвърнеш формата, когато те зашие Великия майстор.

„И тоя трябва да лъжа”- помисли си Кубинко. „Велик майстор, та Велик майстор. Ще взема накрая и аз да повярвам в приказката за него”. Кубинко прегърна през рамо Платненко и тръгна напред по пътя. Съдията, тоест мравката, ритна баскетболната топка и тя се загуби някъде в тревата. После мравката, вече не съдия, настигна другите.

Морето

Обувките още дълго говориха за играта. Как Токи хванала топката, как я подала на Джапанко. Как Платненко паднал, как Сандалчо зяпал на една страна.

- Все пак играта не беше много честна. - говореше Платненко на Джапанко. - Аз съм си разпран и не мога да скачам високо.

- Ох, не я ли забрави тази игра? - ядоса се най - накрая Джапанко.- Писна ми все за нея да ми говориш. Аз имам за какво да мисля?!

- За какво?- полюбопитства Кубинко. - За какво си мислиш Джапанко?

- За морето. – каза Джапанко. – Усещам мириса му.

- То и аз усещам нещо. – сбърчи нос Кубинко. - А, Токи, не ти ли мирише на нещо необичайно.

- Да, мирише ми. – каза Токи.

- Мирише на бриз, – спря се Джапанко. – и това ...това не е ли шум на вълни?

- Какви вълни, ние сме в полето? – намръщи се Платненко.

Джапанко се затича напред. Мравката, която вече се връщаше го пресрещна.

- По- нататък има море. – каза тя.

Джапанко я погледна с невярващи очи и продължи да тича. И наистина там където свършваше полето започваше плажна ивица, а по-нататък беше морето. Джапанко спря и като хипнотизиран се загледа в морските вълни. Когато другите обувки видяха морето, те също спряха стъписани.

- Това ли се нарича море? – попита Сандалчо.

- Да!- отговори Джапанко без да сваля очите си от морето.

- Голямо е! – каза Сандалчо.

- И е могъщо! – изрече Кубинко.

- Живо ли е? – тихо попита Платненко.

Джапанко помисли малко каза:

- Да, живо е. Не чуваш ли, то ни говори.

- И какво казва?- тайнствено попита Сандалчо.

- Казва ни „Добре дошли“?

- Много неразбрано го казва. Аз нищо не чувам.- каза Кубинко.

- Не може да не чуваш. Напрегни си малко слуха! – подкани го

Джапанко

Кубинко обърна едното си ухо към морето и се напегна.

- Както казах нищо не чувам. Нищичко!

- Може би трябва да отидем по близо до него.- предположи Платненко.

- Как може да не чувате? – ядоса се Джапанко. - Морето съвсем ясно ни говори. Но ако не го разбирате и да се топнете в него, пак няма нищо да разберете!

- Не се ядосвай де! Яяя, като че ли чувам нещичко.- каза Кубинко.
- Може би трябва да седнем и да помълчим малко. – предложи

Токи.

Те седнаха на плажната ивица и се загледаха в морето. Вълните се разбиваха в брега, после се оттегляха като оставяха морска пяна. Внезапно Токи запя:

*Ти, море, си толкова голямо.
Синя шир от плискащи вълни.
Ето, сядам на пиано,
музика във мен звучи*

*Теб, море, възпява в песен
твойте тайни дълбини.
Синия ти цвят небесен,
твойте необятни ширини*

*Тази песен ще запеем ние,
моите приятели и аз.
Тя в сърцата ни ще свие
свое ложе до сетен час.*

- Красива песен, – въздъхна Кубинко – сега ли я измисли?
- Не, знаех я отпреди. - отговори Токи.
- Ти знаеш много неща от предишния си живот, – каза Сандалчо. - а аз не си спомням нищо!

- Мечтаеш ли да се върне този твой предишен живот? - внимателно я попита Кубинко.

- Мечтите са като пеперуди. Едни долитат, други отлитат.
- Какво искаш да кажеш с това?

- Това което казвам. Понякога мечтая да си върна стария живот, друг път си мисля, че не е нужно. А сега...сега мечтая да се изкъпя.

Преди още другите да разберат какво става, Токи се съблече и се бухна в морето.

- Хей, идвайте, върховно е! – размаха ръце Токи.
- Аз нямам бански.- срамежливо каза Сандалчо.
- На малките не им се полагат бански. – ухили се Кубинко.

- Мразя водата,- каза мравката. – ще остана на пясъка и ще ви гледам. Да не се удавите, ей!

- Жалиш ли ни? – попита Джапанко.

- Е, как няма да ви жаля. Нали сте ми антиквариат? Много струвате.

Тя седна на пясъка и се загледа в морето. Сигурно е хубаво нещо да можеш да се изкъпеш. Тя стана, топна си краката. ”Брр”, беше много студено. Върна се пак на топлия пясък и започна да си прави възглавнички

от него. Възглавничките ставаха много хубави и най- различни. Дали да не смени професията си? Вехтошар е свободна професия, но не много престижна. Ще стане крояч на възглавници, не, не крояч, моден дизайнер на възглавници. Добре звучи - моден дизайнер.

През това време обувките се смееха, плискаха се с вода. Сандалчо се качваше на раменете на Кубинко и скачаше от тях. Платненко кашляше, задавен от водата. Джапанко потапяше Токи. Беше голяма веселба. Излязоха от водата и се строполиха на пясъка. Кубинко примаялял затвори очи. "Беше хубаво, нали?", каза му някой. Той си помисли, че Токи му шепне в ухото, но когато отвори очи видя, че тя е далеч от него. Той пак затвори очи и гласът отново се обади: "Беше хубаво, нали?". Този глас беше непознат. Той можеше да принадлежи само на морето. Да морето му говореше. „Да беше много, много хубаво”, помисли си Кубинко и задряма. В просъница само си помисли: "Хубав глас има това море".

Лодката

- Събуди се, събуди се! - викаше някой.

„О, какъв хубав глас има това море”, пак си помисли Кубинко. - "Прилича ми на гласа на Токи".

- Ох, не се събужда. Помогнете ми! – каза същия глас, досущ като на Токи.

Защото беше на Токи. Тя го разтърсваше здраво. Към нея се присъединиха Сандалчо, Джапанко и Платненко. Те го дърпаха и щипеха и пляскаха.

- Стига! - извика Кубинко и скочи. - Защо по такъв груб начин ме будите?

- Защото ще изгориш на слънце. - каза назидателно Токи.

- Как може да изгоря, та слънцето е толкова добричко. - слисано попита Кубинко и погледна към слънцето. То го заслепи.

- Очила, трябват ми слънчеви очили? – развика се Кубинко.

Мравката затършува в бохчичката си и скоро намери очила, на които обаче едното стъкло липсваше. Кубинко ги сложи.

- Ще гледам слънцето с едното око. Значи си щяло да ме изгориш, а? - извика той по адрес на слънцето. - Да имаш да вземеш!

Слънцето не се интересуваше от Кубинко. То си светеше, грееше, играеше и въобще не чуваше какво му говори някой си там долу. Но на Кубинко му се стори, че слънцето му отговори нещо.

- Какво, какво, не те чувам? Трябва да дойда по близо до теб. Кога ли? Някога. Ще полетя с ракета и ще дойда да си побъбрим. Ти, Джапанко, качвал ли си се на ракета?

- Аз само съм ходил на море. – отговори Джапанко и започна да прави пясъчни кофички.

- А ти, Платненко, летял ли си към слънцето?

- Аз само баскетболен мач съм играл.- вдигна рамене Платненко.

- Тебе, Сандалчо, няма да те питам. Малък си още.
- Аз съм рисувал ракета. Двамата с моята сестричка или братче рисувахме ракета. Да, това си спомням добре. Можете ли да си представите, спомените ми започнаха да се връщат! – радостно възкликна Сандалчо.

- А мен няма ли да попиташ? – усмихна се Токи
- Защо да те питам? Ако си рисувала ракета, ще ми кажеш.
- Ходила съм на космодрума.
- Ти ли?
- Аз и сестра ми.
- И?
- Гледах на монитора как ракетата излита. Завиждах на космическите обувки, че ще видят неземни неща.

- А какво представляваха космическите обувки?
- Бяха малко груби, но очите им излъчваха добрина. Те навярно и друг път бяха летели, но изглеждаха съвсем нови. Ако бях ги дочакала сигурно щяха да ми разкажат как е там в космоса, но моят крак бързаше и си тръгнахме преди да се завърнат. Представяте ли си, били са близо до луната и до слънцето, и до звездите?

- И аз като срещна моя близък ще отида на космодрума. Може да имам щастието да се запозная с някой от космическите обувки. - каза Сандалчо.

- Ти, Токи, имаш голям опит.- с уважение каза Джапанко. - На много места си ходила, много неща си видяла, чак ти завиждам.

- И най - накрая се счупих. – горчиво каза Токи.
- Е, всеки живот има начало и край. – дълбокомислено каза Платненко.

- Аз не съм на края на живота си! – извика Токи.- Не съм! Ако бях, щях да остана в града на заспалите обувки!

- Ама ние нали ги събудихме?- тихо каза Сандалчо.
Токи не го чу. Тя беше бясна. Вървеше насам и натам. Риташе пясък. Скърцаше със зъби.

- Щях ли да измина целия този път, ако не вярвах, че отново ще стана млада и хубава?

- Душичко, чакай! – реши да я умири Кубинко, но изглежда грешно си беше направил сметката, защото Токи още по - вече се ядоса.

- Никаква душичка не съм ти! Като стигнем до Великия майстор с теб се разделяме. Край! Ще намеря сестра си! Ще намеря някой хубав крак и ще живея! Разбираш ли ще живея! Ще бъда в компанията на космически обувки, а не на такива скъсани, съдрани, безформени, като... като теб.

Кубинко се отдръпна от Токи. Значи тя не е влюбена в него. И как да е? Той беше, какво каза тя, съдран, скъсан и безформен. Наистина ли беше такъв? Нямаше огледало да се огледа. Може би ако мравката потърсеше

щеше да намери в бохчичката си огледало. Не не му трябваше. Очите на Токи бяха неговото огледало. А те му показваха, че е скъсан, съдран и безформен. Слънцето сякаш помръкна. Птичките спряха да пеят. Кубинко се отдели от приятелите си и тръгна по брега. Не знаеше къде отива. Просто вървеше с една мисъл – скъсан, съдран и безформен!

- Чакай! – извика Токи.

Той я чу, но не се обърна. Какво можеше да му каже освен, че е скъсан, съдран и безформен.

- Чакай! Аз не исках да кажа това! – проплака Токи.

- А какво искаше да кажеш? – попита я намръщено Джапанко.

- Аз така само в яда си..., но не беше истина. Той ..е добър приятел, той...

Джапанко, Платненко и Сандалчо тръгнаха след Кубинко. Мравката се завъртя, после грабна бохчичката си. Тръгна и тя. Токи остана сама. ”Така ли се говори на приятел!” – прошепна й вътрешния глас.

- Съжалявам! – каза тя. - Как мога да поправам грешката си?

„Първо го настигни. Пък после ще видиш.”

Токи хукна след Кубинко. По пътя си мислеше какво да му каже, та да се сдобрят. А Кубинко вървеше ли вървеше. Внезапно един спомен се завъртя в главата му. Беше нещо неясно, нещо неприятно. Споменът прелетя над него и отново се завърна. Този път беше по-ясен. Кубинко видя някой, който приличаше на него. Бръм, споменът кацна на главата му и той разбра, кой беше той, който приличаше на него. Неговият брат. По-неприятна личност от него Кубинко не беше виждал. Ако имаше Велик майстор, той щеше да го поправи и волю - неволю трябваше да се срещнат. Нямаше накъде. Спомни си, че брат му направи така, че да се скъса. Правеше всичко възможно за това. Водеше го по каменисти пътища, караше го да прецапват реки, дори веднъж го натика в едно блато, но слава богу неговият крак го изкара оттам. Брат му искаше да е самостоятелен. Без крак. И накрая го постигна. Кой знае къде е сега и как се кефи на свободата си? Да, това си спомни Кубинко и се ядоса. Не можеха ли спомените му да са по красиви?

Внезапно Кубинко видя лодка. Малка, бяла лодка с три линии отпред се клатушкаше по вълните.

- Хей, лодка! - извика Кубинко, забравил за спомена си.

Сандалчо, Платненко и Джапанко тъкмо приближаваха до него, когато и те видяха лодката.

- Дали не е за нас? – светнаха очите на Сандалчо.

- Ами такава, самотна сигурно е за нас. – каза Джапанко.

- Да се качваме тогава! – реши Платненко – А, Кубинко, да се качваме ли?

- Да, но къде ще ни отведе тази лодка? – замисли се Кубинко.

- При Великия Майстор естествено. – убедено каза Сандалко.

- Ти вярваш ли си? – вдигна вежди Кубинко.
- Естествено. Иначе нямаше да намерим лодката. – още по убедено каза Сандалчо.

В това време към тях приближи Токи. Всички замлъкнаха, като че ли няма какво да си кажат.

- Аз... – каза Токи, но Кубинко я прекъсна.

- Не казвай нищо! Знам, ще ми се извиняваш, ще плачеш. От това няма да ми стане по добре. Мислех, че си влюбена в мен. Лъжа било. Е, нищо. Оставаме приятели!

- Но...

- Никакво, но. Аз казах! - последната реплика беше чувал, че я казват кралете, затова и той реши да се прави на голяма работа. Но това, което казваше, не го мислеше. Искаше му се Токи да го прегърне. Да го целуне. Но Токи стоеше отпуснала ръце и няма.

Бурята

Джапанко нагази във водата и хвана лодката.

- Има достатъчно място за всичките. – каза той. – И весла има.

- Да се качваме тогава! – каза нетърпеливо Сандалчо.

- Но къде ще ходим? – попита Платненко.

- Тази лодка не е тук случайно. – обясни Сандалчо. - Тя е дошла за да ни отведе при Великия Майстор!

- Мислиш ли? – погледна го въпросително Кубинко.

- Уверен съм.

„Този мъник”, помисли си Кубинко. ”вярва в какви ли не щуротии, но, хайде от мен да мине, ще се качим в лодката. Ако не открием Великия Майстор, то поне ще се поразходим. Макар, че мен може да ме хване морска болест.”

- Да се качваме тогава! - каза той и подаде ръка на Токи.

Тя я пое мълчаливо и се качи първа в лодката. След нея се качиха и останалите. Мравката остана на брега.

- Хайде! – подкани я Кубинко

- Ще си измокря краката. – каза мравката.

- Какво от това? Хайде качвай се!

- Краката ми никога не съм докосвали вода. – колебаеше се тя.

Кубинко слезе от лодката, метна мравката на гърба си и я хвърли на дървената пейка.

- Сега доволна ли си? – изпъшка той.

- О, да, никой не ме беше качвал на гърба си. То било хубаво нещо. Мога ли пак да се кача и до края на пътуването да остана там? – попита мравката.

- Не! – каза строго Кубинко.

Морето изглеждаше спокойно и ведро. Приятелите запяха:

Морето днес е истински спокойно.

*Вълните танцуват танго.
И пеят чайки сладкопойно
дори е слънцето добро.*

*И лодка по вълните плува
и рибки смеят се на глас.
Делфини заедно лудуват,
акули ги следват в захлас*

*Не може днес морето да е разярено.
На плажа днес сме аз и ти.
И гледаме се тайно и смутено,
защото виждаме любов пламти.*

- Вижте, вижте, рибка! – развика се Сандалчо.
- Още една и още една! – наведе се над водата Токи.
- Цяло ято са. – развеселено каза Джапанко.
- Те сигурно са изпратени да ни ескортират - важно каза Кубинко.
- Какво е това ексо...еско... - затрудни се Сандалчо.
- Значи да ни охраняват до там, до където отиваме! – поясни Кубинко.
- Те знаят ли къде отиваме? – попита Платненко.
- Сигурно. – вдигна рамене Кубинко и извика: - Хей, кой тук ви е водачът?
- Аз! – отговориха всички рибки едновременно.
- Не разбрах. Попитах, кой ви е тук водачът? –каза Кубинко.
- Аз! – пак отговориха всички рибки.
- Всички ли са водачи? – зачуди се Кубинко.- Иди ги разбери тези риби!

От запад задуха лек бриз, после вятърът смени посоката и се засили. Черни облаци надвиснаха над малката лодка.

- Времето се разваля. – разтревожено каза Токи.- А наоколо няма никаква суша.
- Ще подуха, подуха и ще отмине - махна с ръка Кубинко, но сърцето му се сви.
- Да не бяхме тръгвали! – завайка се мравката. – Ако лодката се обърне, аз не мога да плувам!
- И аз! – каза Джапанко.
- И аз! – извика Платненко.
- И аз !– тихо каза Токи.

Сандалчо само вдигна ръка в знак на това, че и той не може да плува.

- Само аз ли знам да плувам? – попита Кубинко и сам си отговори – Само аз. Дано не се наложи да ви спасявам.
- Ако се наложи кой пръв ще спасиш? – попита Сандалчо.

- Ами Токи, нали тя е дама.

- Какво като е дама? – извика Платненко, за да надвика вятъра-Сандалчо е най- малкия. Него трябва да спасиш.

- Мен, мен трябва да спаси. Аз първа казах, че не мога да плувам-ядоса се мравката.

- Но ти си лека. Вълните ще те изхвърлят на брега.А ние сме от тежък материал. Ще си потънем марцина. - каза Джапанко.

- Как така ти не можеш да плуваш? Нали си джапанка? Правен си за морето! - възмути се Кубинко.

- Нали съм скъсан, затова не мога да плувам!

Вятърът се усилваше все повече. Заваляха едри капки дъжд. Кубинко изтърва едното весло. Настана паника.

- Ще се издавим! – заплака Токи. – Като нищо ще се издавим!

Мравката се сви под пейката и покри главата си с едно листо, довеяно от вятъра. Кубинко прегърна Токи, а Джапанко, Сандалчо и Платненко легнаха на пода на лодката.

- Ако не оцелеем, искам да ти кажа, че ти си ми много скъп. – каза Токи

- Не е време за фалшиви обяснения. – промърмори Кубинко.

- Не е фалшиво. Където и да си, ще мисля за теб.

- Като е така, защо ми каза онези думи.? – попита Кубинко.

- Когато е ядосано едно същество казва какво ли не. Но скоро ще потънем. А преди смъртта се казват само истини.

- Няма да потънем. -извика Кубинко. - Хей, рибите, помогнете ни!

- Как? – попитаха вкупом всички риби.

На тях лошото време не им влияеше. Те дори се радваха на бурните вълни. Возеха се все едно на виенско колело.

- Ами издигнете лодката на гърбовете си и ни занесете на остров. Има наблизо, нали?

Рибите се засмяха. Никога не бяха правили това упражнение – да вдигат на гърба си лодка. Щяха да опитат. Те направиха квадрат, после правоъгълник, после триъгълник и пак квадрат. Вдигнаха лодката и я понесоха. Бързината зашемети Кубинко и приятелите му. Даже мравката отвори едното си око. „Какво става”, помисли си тя. ”Сякаш летим. Дали е възможно да летим?”. Да, те не пореха вече вълните, а летяха. Дъждът се учуди много на това явление и спря. Любопитни гларуси следваха движението на лодката. Дори слънцето разбута облаците, за да ги види. Лодката забави движението си и грациозно спря. Мравката отвори и другото си око и надникна. Намираха се на прекрасен остров.

- Благодарим ви! – развеселено махаше с рака Кубинко на рибите.

- На добър час! – казаха в един глас те - И да намерите Великия Майстор!

- Ще го намерим, ако не на този остров, на друг, но все ще го намерим някъде! – каза Токи.

- Може ли нещо да направим за вас? – попита Кубинко.

- Една целувка. Желаем по една целувка! – врътнаха се рибите.

И започна едно голямо целуване. Целуваха Кубинко, Токи, Джапанко, Сандалко и Платненко. Даже мравката, която не обичаше такива лигавешини целуна няколко риби. А те бяха безброй. Скоро устните на Токи се подуха от целувките, но тя добросъвестно си изпълняваше задължението. Когато и последната риба беше целуната, ятото отлетя.

- Брей, много целувки, много нещо. - изтри потно чело Кубинко. - Толкова не бях целувал в живота си.

- Остава една последна целувка. – каза Токи.

- О, моля те да не са се появили още риби?- завайка се Кубинко.

- Не разбираш ли? – попита Токи.

- Какво да разбирам? Какво? Не мога по- вече.

- Дори и на мен ли няма да дадеш една целувка? – усмихна се срамежливо Токи.

- На теб ли? – Кубинко стаи дъх. - На теб ще дам най- истинската си целувка!

И той я целуна нежно, прочувствено и дълго. Останалите извърнаха глави. Не че не им се гледаше, но беше неудобно. Разбира се мравката погледна няколко пъти. Щеше ѝ се да запечата тази целувка на снимка, защото тя беше най - милото нещо, което бе виждала в живота си. Но нямаше фотоапарат. „Жалко” каза си тя. ”Жалко, е че така си отлита едно късче от любовта. Не запечатано.”

Градът на мъдрите

Лодката беше спряла на един понтон. Приятелите излязоха от нея и тръгнаха към близкото пристанище. По пътя срещнаха двойка моряшки обувки.

- Здравейте! – им казаха те без да се учудят на вида им или на това, че са единични.

По нататък срещнаха чифт разхождащи се сандали. Направи им впечатление, че сандалите не са съвсем нови и че в тях имаше ...крака

- Вижте, – прошепна Кубинко. – вижте крака!

- Това ли са крака? – любопитно попита мравката. – О, много са изящни.

- Защото са женски крака. Мъжките са малко груби. – каза Токи.

- Ще ги изследвам. – заяви мравката и се насочи към една пейка, на която стояха чифт дамски сандали с два хубави крака.

Сандалите нещо капризничеха и краката се чудеха как да им угодят. Мравката използва това, че бяха записани един с друг и се покатери на единия крак. Кракът усети, че нещо го лази и се изтръска. Мравката падна по гръб и дълго не можеше да се обърне. Добре, че Кубинко ѝ помогна.

- Е, какъв беше кракът? – попита той.
- Крак като крак. Нищо особено. – каза мравката.

Не беше така. Кракът ухаеше на чисто и приятно. Беше гладък и без косми. Но какво разбира една мравка от тия работи? Приятелите продължиха своя път и се озоваха на малък площад. Там имаше всякакви обувки. Някои бяха по - нови, други по - стари. Но задължително носеха крака. Една двойка полицейски обувки се насочи към тях.

- Вие за Великия майстор, нали?

Приятелите се спогледаха.

- Да, за Великия майстор. Вие го познавате?

- Естествено, че кой не го познава. – усмихнаха се полицейските обувки.

- Откъде разбрахте, че го търсим?

- Ами, скъсани сте, единички сте. Какво друго може да правите в нашия град?

- Този град как се казва?- попита Джапанко.

- Това е градът на мъдрите. – обясниха полицаите.

- Защо се нарича така?

- Защото всички сме преживели какво ли не и сме оцелели. Ние имаме история и бъдеще. Благословени сме, че имаме Велик майстор. Иначе като се скъсаме малко, щяха да ни захвърлят. А нас ни поправят и пак сме в действие. - каза дясната полицейска обувка.

- Да, пак сме в действие. – каза и лявата.

- Тогава ще ни посочите ли къде е Великият майстор? – попита Токи.

- Естествено, иска ли питане? – отговориха едновременно двете обувки. - Хей там, виждате ли?

Там където им сочеха полицейските обувки се виеше дълга опашка.

- Каква е тази опашка? – попита Платненко.

- От такива като вас.

- От такива като нас ли? Че какви сме ние? – попита Джапанко.

- Скъсани.

- Ах, да. И ще трябва да се наредим на тази опашка?

- Ако искате да не пререждате. Между впрочем пререждането е забранено. - уставно се изпъна едната обувка.

- А аз си мислех, че сме единствените скъсани обувки, които търсят Великия Майстор. – почеса се по главата Кубинко. - Е, ще се нареждаме ли на опашката?

- Ще се нареждаме. – каза нетърпеливо Сандалчо. - Там може да ме чака и моето близначе.

- Да, но, вие давате ли си сметка, че животът ни ще се промени?- напомни им Кубинко. - Вече няма да бъдем заедно, а със своите половинки.

- Моята половинка ще се съгласи да поддържаеме приятелството си.
- убедено каза Сандалчо.

- За моята не гарантирам.- рече Платненко - Кой знае дали няма да ме кара да стоим само на баскетболното игрище?

- И аз не гарантирам за моята.- обади се Джапанко. - Нищо чудно да киснем само на морето.

Кубинко въздъхна. Помнеше какъв гад беше неговия брат. Той мислеше само за себе си. Всеки път когато Кубинко щеше да иска да се види с приятелите, щеше да мърмори, да му натяква и в крайна сметка да осуетява срещата.

Мравката гледаше ту единия, ту другия, ту третия. Тя внимателно ги обхождаше с поглед. Най- сетне каза:

- А аз при кого ще остана?

- Може при мен и сестра ми! – предложи Токи.

- Ако обичаш морето можеш да останеш при мен и брат ми. – каза Джапанко.

- Ти си чудесен съдия. Остани при нас! – предложи Платненко.

- Не, не искам! – изропта мравката. – Искам при всички ви!

- Но не може. Пътищата ни сигурно ще се разделят.- тъжно каза Кубинко.

- Тогава нека още сега се разделят! - извика мравката и нарами бохчичката си. - Останете си със сбогом!

- Но чакай, защо?- развикаха се всички.

- Ще продължа да ходя по широкия свят! Ще си събирам разни веhti неща. После може да направя изложба от тях. Хайде, чао! – каза мравката и тръгна бързо.

- Така ще се разделим един по един.- каза тъжно Кубинко и отметна глава. - Но каквото и да става по- нататък, трябва да се наредим на опашката!

На опашката цареше мълчание. Пръв се нареди Кубинко, след наго Сандалчо и всички останали. Пред Кубинко стоеше една ботинка. Тя беше прегърбила глава към земята.

- Вие отдавна ли чакате тук? – попита я учтиво Кубинко.

Ботинката не му отговори. Кубинко реши, че тя не е чуло и пак попита.

- Викам, отдавна ли сте тук?

Ботинката повдигна глава и едва тогава Кубинко видя, че устата й цялата е разпрана. „Има и по зле от мен”, помисли си той „Щом чакат за поправка сигурно Великия Майстор наистина е велик!”.

Опашката се точеше бавно, но сигурно. Скоро настъпи нощта и всички налягаха кой където свари. Само Кубинко и Токи се гушнаха. Последна нощ. Да, това щеше да бъде последната им нощ.

- Още имаме възможност. - прошепна Кубинко на Токи.

- За какво? – попита шепнешком Токи.
- Да избягаме от опашката.
- Не бива.
- Защо, защо да не бива? Ще си направим и ние къща и ще живеем..
- Как ще живеем? Съдрани и без крака. Ще водим жалко съществуване. Отначало ще ни е добре. После ще ни омръзне, а накрая ще се отчуждим един от друг. Ти си кубинка, аз съм токче, дори без токче. Няма смисъл!

- Добре, разбирам. Няма смисъл. – каза Кубинко, но не пусна Токи от прегръдката си.

Тази нощ той не заспа. Гледаше звездите и им се молеше следващия му живот да бъде хубав. Естествено това зависеше от проклетия му брат, но все пак той мечтаеше. Нали мечтите винаги са хубави. Да, той мечтаеше. Токи също не заспа, макар че се правеше. Тя дишаше равномерно, за да заблуди Кубинко и през затворените си очи виждаше малка къщичка със зелени липи отпред. Санчалчо, Джапанко и Платненко спяха здраво и подхъркваха дори. Най- силно хъркаше Джапанко. Това пречеше на останалите и те го побутваха. Но Джапанко се събуждаше, извърщаше на другата страна и пак заспиваше подхърквайки. Не, тази нощ останалите обувки нямаше да имат покой.

Великият Майстор

Сутринта всички обувки скочиха и се наредиха пак на опашка. Утринта беше топла и носеше добро настроение на обувките.

Дори ботинката се обърна и профъфли нещо на Кубинко. От светналия ѝ поглед Кубинко реши, че му е казала нещо хубаво.

- Да, да! – отговори ѝ той. - Както казвате, така е!

Часовете се нижеха и най - сетне Кубинко стигна до голямата врата, зад която стоеше Великият Майстор. Той се обърна и погледна за последен път Токи. Тя вдигна едната си ръка и му помахаша. И Кубинко влезе. След него беше ред на Сандалчо. Той нямаше терзанията на Кубинко. Само дето ръцете му се потяха от вълнение.

- За колко ли време ще ме поправят? - обърна се той към Токи.

- Сигурно няма да трае дълго. Ти си малко скъсан. Трябва ти една каишка и глава на мече.

- А дали ще боли?

- О, ако те шият сигурно Великият Майстор ще ти сложи упойка.

- Вярваш ли?

- Уверена съм. На такова малко сандалче не бива да се причинява болка. - усмихна се Токи.

Сандалчо се послуша. Той искаше да чуе, дали Кубинко ще вика от болка. Оттатък се чуваше само шумът на някаква машина.

- Чувам шум на машина – каза той.

- Това е машината, която помага на Великия Майстор да ни поправи.

- Аха. Ти откъде знаеш? – сети се изведнъж Сандалчо.

- Нали ти казах? Веднъж ме поправяха.

Да, тази Токи знаеше много неща. Сандалчо все по вече се учудваше от нея. Изведнъж шумът от машината спря. Сандалчо се обърна към Токи да я попита „А сега, какво?“, когато вратата се отвори. Лъчи искряха от нея и Сандалчо забравил за всичко на света влезе. Освети го бяла светлина.

- Ела, Сандалчо, ела моето момче! - каза един топъл глас.

Някой го вдигна нагоре, нагоре, после го свали надолу, надолу. Когато очите на Сандалчо привикнаха със светлината той разбра, че се намира в скута на Великия Майстор. Той наистина беше велик- имаше големи мустаци и грапави ръце. Те здраво го държаха, но не му причиняваха болка. Не, като че ли го милваха. Сандалчо не беше милван досега. Той доверчиво се притисна до майстора. Нямаше думи, които да изрече, само очите му се вливаха в очите на обушаря.

- Я да видим, къде си се скъсал? - каза Великият Майстор.- Да, виждам една каишка и главата на едно мече. Я да видим имам ли глави на мечета? Не, нямам. Но имам глави на момченца. Ако ти сложа глава на момченце може да не си личи. Или глава на лисиче.

На Сандалчо му беше все едно каква ще бъде главата на момче или на лисиче. Той слушаше музиката на гласа и му се струваше, че някой свири на саксофон. „И тук ли има саксофони?“ щеше да попита той, но гласът продължи:

- Да, ще бъде глава на момченце, защото ти си момченце, нали? така. Сега не мърдай! Ще ти зашия каишката. Няма изобщо да те боли. За това съм се погрижил. Така!

Сандалчо доверчиво се остави да прави каквото си поиска с него Великия Майстор и задряма. Сънува сестричката си (сега знаеше, че е сестричка). Той свиреше на своя саксофон, а тя играеше.

- Хайде, малкият! Събуди се, готов си вече! - чу той гласа на Великия майстор и отвори очи.

Майсторът го спусна на земята.

- Готов си! – каза той. - По здрав никога не си бил! Излизай!

Той му посочи вратата и се обърна да вземе друга обувка.

- Ами, сестра ми? Не е ли тук?

- Не, не е тук! Но вярвам, че ще я намериш.

Сандалчо излезе навън. Там на една пейка беше седнал Кубинко. Той побутваше едно камъче и се смееше.

- Виж ми шевовете, колко са здрави! А сега виж вързанката ми! Чисто нова е.- пъчеше се Кубинко пред Сандалчо.

- Виж каква глава ми сложи! – опита се да се похвали Сандалчо, но Кубинко не го чу.

От вратата излезе Токи. Но каква Токи? Беше станала истинска кралица. Новото ѝ токче блестеше високо, грациозно и красиво. То придаваше истинска прелест на Токи. Очите ѝ сияеха с мек блясък. Тя погледна двамата и разтвори ръце. Тримата се прегърнаха. Още малко и щяха да заплачат, когато гласовете на Платненко и Джапанко ги стреснаха.

- Вижте, какъв гьон ми сложи Великия майстор, истински! – радваше се Платненко.

- А мен така заши, че изобщо не си личи - пляскаше с ръце Джапанко.

- Приятели, ето че всички сме заедно. Поправени и разкрасени, както никога досега. Вярно, не можахме да намерим половинките си, но хайде да изпеем една песен! – извика Кубинко.

- Добре, Сандалчо, вади саксофона! Тук нямаше ли едно пиано? Ти, Джапанко, ще дирижираш, а ти, Токи, ще пееш заедно с Кубинко – разпорежи се Платненко. - Коя песен ще изпеете?

- За приятелството, разбира се – каза Кубинко. – Банда, готови!
И те засвириха и запяха:

*Приятелството е като омайно сладко.
Опитах ли го все ти се ще
да има кой да казва братко
и да си стискате ръце.*

*Приятелю, не ме забравяй!
Навеки с мене ще си ти!
Където и да идеш, диря ми оставяй!
Където и да си, приятел ми бъди!*

*Приятелството е като голямо цвете.
Достига ароматът му до нас.
Ухае силно пролет, лете,
блести като елмаз.*

*Приятелю, не ме забравяй!
Навеки с мене ще си ти.
Където и да идеш, диря ми оставяй
Където и да си, приятел ми бъди*

Скоро около тях се събра тълпа от обути в обувки крака. Всички запяха припева, едни по добре, други по лошо. Накрая стотици ръце се хванаха една за друга, а когато песента свълши екнаха дружни аплодисменти.

- И всичко щеше да бъде хубаво, ако си бях намерил сестричката... – прошепна Сандалчо.

- Хей! - извика му един глас. –Изглеждаш ми ужасно познат!Не сме ли се срещали някъде?

Сандалчо се обърна и видя...себе си. В първия момент той не повярва на очите и ушите си. Обувката срещу него беше със същата големина, със същите каишки и със същото мече. Само че имаше плитки. Тя го гледаше с големите си очи и се усмихваше.

- Хей! – повтори тя.

- Хей! – каза и той.

После се обърна към Кубинко, за да му каже, че е намерил сестра си. Но Кубинко беше зает с друго. Той беше срещнал брат си - онзи гадния. Беше го видял още в тълпата, която слушаше тяхната песен. Реши да не му обръща внимание, но братът се приближаваше все по настойчиво и по-настойчиво. Накрая се добра до него и каза:

-Здраво!

Така се поздравяваха в доброто старо време. Кубинко само махна с ръка. Брат му го погледна в очите и каза:

- Аз се промених!

- Не ти вярвам! – избухна Кубинко. – Не вярвам, че ти може да се промениш.

- Промених се. Сега накъдето ти вървиш, ще вървя и аз! Какво ти искаш и аз го искам! Бях самотен без теб. – извика брат му.

- Самотен, дръжки, защо тогава не ме потърси? А, защо никой не ме потърси? – ежеше се Кубинко.

- Търсих те. На всевъзможни места те търсих, но не те открих. Откъде да знам къде си решил да ходиш?

- Аз ли съм решил, аз ли!- запени се Кубинко.

- Хей не се карайте! Не е ли по важното да си простите, защото нашият истински живот е живот по двойки – каза Сандалчо и стисна ръката на сестра си.

- Добре – каза Кубинко на брат си. - ще ти простя, но да знаеш аз си имам дама и няма да я напусна каквото и ще да стане!

- Каква дама?- намръщи се брат му

- Ето тая! - каза Кубинко и посочи Токи.

Но до Токи стоеше друга обувка с токче досущ като нея. Токи посочи Кубинко и каза нещо на другата обувка. Но тя не гледаше Кубинко. Погледът ѝ беше вторачен в брат му. Братът също стоеше като хипнотизиран.

- Но какво става тук? – попита Сандалчо, но сестра му го дръпна за ръкава.

- Не виждаш ли, братко? Любов, любов струи отвсякъде.

- Любов ли? Ти разбираш ли от тия работи?- учуди се Сандалчо.

- Е, аз съм момиче. А ние съзряваме по рано от момчетата за тия работи. – засмя се сестрата.

Джапанко и Платненко също си бяха намерили половинките и се втурнаха да се похвалят един на друг.

В това време към тях се приближи едно семейство крака.

- Мамо, тате, вижте какви хубави обувки стоят на пътя! – извика детско гласче. – може ли да си ги вземем, може ли!

След миг Сандалчо вече имаше крака! Малки, детски, розови крачета!

- Вижте какви хубави сандалки имам - извика възторжено детето – Само че на едното сандалче има глава на момче, а на другото глава на мече.

Оказа се, че баща му е ценител на хубавите, стари кубинки „като от едно време”, а майка му се захласна по токчетата.

Платненко и Джапанко също не останаха незабелязани. Платненко стана ценно притежание на по-голямото момче в семейството, баскетболната звезда в училището. По-късно, заедно отбелязаха много кошове за училищния отбор.

А Джапанко получи разходка до морето заедно с младата госпожица - дъщерята в семейството.

- Е, всички вече сме едно семейство- каза Кубинко. - Жалко, че мравката я няма.

-Кой казва, че ме няма? – изпод пейката изпълзя мравката.

- Ти си тук!- всички я запрегръщаха топло.

- А къде да бъда? Е, казах ви че си тръгвам, но не ми даде сърце. Все пак вие още сте моите антиквариати. Даже по двойки сте по ценни. Като гледам, сте си намерили даже дом! А в един дом все ще се намерят малко трохички за една мравка.

- Приятели, да запеем песен – извика Кубинко.

И всички заедно запяха:

Приятелството е като омайно сладко.

*Опитаеш ли го все ти се ще
да има кой да казва братко
и да си стискате ръце.*

Приятелю, не ме забравяй!

Навеки с мене ще си ти!

Където и да идеш, дия ми оставяй!

Където и да си, приятел ми бъди!

Приятелството е като голямо цвете.

Достига ароматът му до нас.

*Ухае силно пролет, лете,
блести като елмаз.*

Приятелю, не ме забравяй!

*Навеки с мене ще си ти.
Където и да идеш, държ ми оставяй.
Където и да си, приятел ми бъди!*

Край